

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“. Rom. 10, 15.

Anul IV.

București.

No. 6.

ORIGINEA ȘCOALEI DE SABAT.

Dacă ar dori cineva să caute originea Școalei de Sabat, ar putea să dovedească foarte clar, că aceasta nu este o instituție modernă, după cum s'a cutezat a se spune. Rândurile următoare vor dovedi cum stau lucrurile.

Biblia ne dă informații îmbelșugate în această privință, și ne arată cum se proceda chiar în timpurile cele mai vechi, cu studiul religios. Înainte ca Izrail să existe ca popor, Abraam organizează o școală cu 318 membri, 1 Moise 14, 14 bis. Aceasta era o școală în care se studia Biblia. Mai târziu chiar și Moise porunci fiilor lui Izrail să studieze cu sârguință Cuvântul lui Dumnezeu și să-l imprime cu deosebire în copii. 5 Moise 6, 6—9. Prin mișcarea de reformă din timpul domniei binecuvântate și fericite a lui Iosafat, în regalul său au fost organizate, sau mai probabil reorganizate, școli, în cari se studia și se învăța cartea Legii lui Dumnezeu. 2 Cron. 17, 7—9.

Alte măsuri pentru educația tineretului au fost luate prin organizarea școlilor profesilor. Aceste școli fuseseră întemeiate de către Samuel ca să formeze un val de apărare contra depravării din zilele acelea, și ca să ajute progresul moral și spiritual al tineretului, și pentru a se îngriji de binele viilor

al națiunii, prin aceea că aceste școli produceau persoane cari în temere de Dumnezeu puteau sluji ca sfetnici și conducători.

Obiectele principale cari se studiau în aceste Școli erau: Legea lui Dumnezeu cu explicațiile date de Moise, Istoria Sacră, Muzica Sfântă și Poetica. În școlile acelea din vechime, scopul tuturor acestor studii era de a face pe elevi să cunoască voința lui Dumnezeu și datoriile omului față de Dumnezeu. Acolo se explicau marile adevăruri cari erau prezentate oamenilor prin simboluri, și elevii ajungeau să priceapă, să cuprindă cu mintea lor, care era obiectul principal al celui întreg sistem religios, Mielul lui Dumnezeu care trebuie să ridice păcatele lumii. În acele școli se cultivă spiritul rugăciunii. Elevii erau învățați cum trebuie să se roage, cum să se apropie de Creatorul lor, cum să pună în practică credința în Dumnezeu și cum să înțeleagă și să asculte învățăturile Spiritului lui Dumnezeu.

În afară de aceasta, mai erau cultivate muzica vocală și instrumentală. Muzica formează o parte din mijloacele prin cari Dumnezeu este adorat în înălțime, și noi ar trebui să ne străduim să imităm pe cât mai mult cu puțință armonia corurilor cerești, în cântările

noastre. Cântecul este o parte a serviciului divin, și este o manifestare tot atât de pioasă ca și rugăciunea.

Adevăratul scop a educației este de a reface în om chipul lui Dumnezeu. Tot acesta este și scopul Școlii noastre de Sabat. Aceasta este marea ființă a vieții, ființă care întrece pe toate celelalte. Datoria părinților în ceea ce privește educația tineretului, este de a lucra în această privință în armonie cu intenția lui Dumnezeu, și, dacă ei fac acest lucru, devin împreună lucrători cu Dumnezeu. 1 Cor. 3, 9.

Studiind poporul lui Izrail și moravurile lui, observăm că ei dedeau multă atenție învățământului religios, și mai ales învățământului la copii. Sfatul Suprem nu numai că organiză școli pentru studiul Bibliei în toate orașele și provinciile, dar și obligă pe părinți să trimeată pe copiii lor mai mari de șase ani, la acele școli. Sfatul Suprem formă oarecum Comitetul de Lecțiuni pentru Școala de Sabat. Studiile lor cuprindeau între altele studiul creației, al potopului, al dependenței omului de Dumnezeu, însemnătatea ascultării de legea lui Dumnezeu, Psalmii și Imnurile de laudă. Aceasta corespunde claselor de copii din școala noastră de Sabat. Tineretul dela 10—15 ani urmă un alt studiu corespunzător cu vârsta. În acest timp nu se ocupau numai cu învățarea textului biblic, dar studiile erau întovărășite și de explicații.

Școala numită „sinagogă” cuprinde în sine pe adulți.

În felul acesta școlile pe cari le țineau în Sabat iudeii, erau asemănătoare cu școlile noastre biblice de astăzi. Studiul metodelor lor nu este numai interesant,

dar este și folositor, căci s'ar putea aplica și la zilele noastre.

Putem astfel observa că învățământul pe clase era ținut în formă de conversație. Studiul nu se făcea într'un mod pasiv. Nu era destul ca elevii să asculte cu atenție. Cunoștințele elevului asupra obiectului studiat trebuia să fie destul de profunde, ca prin întrebări din partea profesorului să poată cuprinde cu mintea părțile cele adânci ale lecțiunii.

Este caracteristic următorul citat dela Rabi Ismael: „Așa după cum focul nu poate arde mai departe numai cu o singură bucată de lemn așa și Cuvântul Legii (cele cinci cărți ale lui Moise) nu poate prospera la aceia cari îl studiază numai pentru ei înșiși, sau prin ei înșiși”.

La fel și noi putem recunoaște astăzi, că folosul cel mai mare atunci este adus de Școala de Sabat, când toți cei din clase poartă interes studiului și iau parte la el cu toată inima.

Multă răbdare se cere din partea instructorului. El nu trebuie să predice, ci să dea învățătură. Atâta timp cât nu s'a ajuns ca toți elevii să fie deplin întemeiați în toate punctele principale cuprinse în lecțiune, lucrarea instructorului este încă neterminată.

A fi cineva instructor în Școala Sabatului era socotit ca un mare privilegiu, și cel care predă învățământul religios era privit ca un fel de tată, în înțelesul pe care ni-l aduce Dan. 12, 3. Pe vremuri erau organizate în Ierusalim 460 de școli în cari se studia Biblia; deci un număr mai mare decât școlile duminicale cari sunt organizate în marile centre, de pildă New-York, Chicago, etc. Fără în-

doeală, că acest sistem de educație trebuie să fi existat și în Nazaret, unde a locuit Isus în copilăria Sa.

Dar oricât de admirabile ar fi planurile și metodele, totuș ele nu aduceau un bun rezultat, decât atunci când instructorul eră un om temător de Dumnezeu, un om experimentat și dezvoltat spiritualmente. Înă zilele lui Isus, învățământul devenise formalist. În locul descoperirilor divine fuseseră puse tradițiile aduse de către marii rabini. Timpul eră întrebuințat pentru nesfârșite lupte de cuvinte, cari n'aduceau nici un folos elevilor. Smochinul neroditor, care aveă frunze dar n'aveă fructe este o pildă înspăimântătoare de înfățișarea și de rezultatul pe care-l aduce vreun asemenea serviciu, sau învățământ, care nu se face în puterea Spiritului Sfânt.

Fără îndoială, Hristos n'a primit o asemenea învățătură și educație în timpul copilăriei Sale, cum se dădeă în școlile iudaice. Prima apariție pe care și-a făcut-o într'o asemenea școală a fost la vârsta de 12 ani. Vârsta aceasta este socotită ca granița de despărțire între copilărie și vârsta numită a tinereții. Școala se ținea într'una din camerele templului, iar ca profesori erau angajați membrii Inaltului Sinod. Textul din Luca 2, 45—47 ne arată că metoda folosită pe atunci, eră aceea de convorbire, de întrebări și răspunsuri.

În timpul apostolilor, biserica creștină își câștigă adepți prin două metode: „învățând și predîcând“. Aceste două metode nu sunt sinonime. Primul eră metoda acela de convorbire cum se folosește în școlile biblice, iar al doilea eră de a vorbi unui public, care ascultă.

În vestirea către Iudei și păgâni a unui Mântuitor înviat, apostolii se folosiau mult și de metoda de a ține școli în cari să predea cursuri. Adesea predicile în public aduceau după sine mari persecuții, dar ținerea de cursuri în locuri liniștite cu cei doritori de studii erau bogate în rezultate. Așă de pildă vedem cum, după ce Pavel a părăsit sinagoga din Corint s'a dat naștere la o discuțiune foarte aprinsă în popor, cauzată de predicile pe cari le-a ținut în public. După aceea a format o școală în casa lui Justus unde a putut să-și continue lucrarea timp de un an și șase luni. Fapt. 18, 6—11.

Ăcolo unde au existat asemenea școli, ele au fost începutul comunităților creștine. Aceasta eră o cale prin care apostolii căutau să aducă la bun sfârșit serioasa însărcinare: „Mergeți și învățați toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Spirit, învățându-i să păzească toate câte v'am poruncit. Și iată, Eu sunt cu voi toate zilele, până la sfârșitul veacului.“ Mat. 28, 19. 20.

N'ar trebui ca glasul acesta divin care ne arată marea noastră răspundere misionară, să ne umple de zel pentru Școala de Sabat, ca fiind unul din mijloacele de a duce Evanghelia la toate limbile, popoarele și neamurile?

Extrase din Istoria activității
Școlii de Sabat a A. Z. S.

Adunate de Secretarul pentru Școala
de Sabat,

Oscar Fasnacht.

— 0 —

Calendarul „Straja Dimineții“

se va publica într'o broșură aparte pentru anul 1925. Va fi o lucrare foarte folositoare. Toți membrii să și-l procure.

Cum se vestește solia Evangheliei în toată lumea.

(Urmare și sfârșit *)

Aceasta e ținta pe care trebuie s'o ajungem noi. Domnul va veni pe nori ca un sfânt spre a lua la Sine pe un popor sfânt. Voiesc să mai cetesc un text, pe care îl găsim în 1 Ioan 3, 3; „Și oricine, care are nădejdea aceasta într'ânsul, se curățește pe sine, după cum acela curat este.“

Textul acesta ne amintește, că toți cari vor să fie cu Fiul în ceruri trebuie să fie curați cum și Domnul e curat. Și dacă noi credem soliei advențe trebuie să ajungem biruitori. Trebuie să trăim, ca unii cari vom întâmpina pe Dumnezeu. Și ceace se face, iubii frați, cu oamenii aceia sălbateci, mai mult s'ar așteptă să se facă cu noi aici.

Frații au format lucrători din aceia și ei sunt tot atât de credincioși. Vă istorisesc despre unul din acești misionari indigeni, cu numele Beni, născut în Fidji. E un lucru știut faptul, că în insula Fidji există cea mai crudă sămânță de canibali, și toțuș când Beni și-a predat inima Domnului, el s'a făcut un creștin foarte devotat. Noi i-am spus: „Beni, noi vom face din tine un bun misionar“. Frații l-au trimis mai târziu la o depărtare de 3000 km. ca să lucreze împreună cu un misionar alb. Ei au lucrat timp de 5 ani și în acești 5 ani, n'au câștigat nici măcar un suflet. Locuitorii din acel ținut se închinau la spirite rele. Ei furau până și ce aveau misionarii. Misionarul alb se află odată plecat la vre-o 60 km.

depărtare. Beni lucră tocmai în grădina școalei sau stațiunii misionare, când fu mușcat pe neașteptate de un șarpe veninos. El simți imediat efectul fatal al otrăvii. El ar mai fi dorit să petreacă zilele sale depe urmă împreună cu soția și copiii, dar aceasta era imposibil. El trimise știre în tot satul că a fost mușcat de un șarpe veninos. După ce se adună multă lume din acel ținut el le vorbi astfel: „In acești 5 ani, v'am vorbit totdeauna de iubirea lui Hristos și cum el a murit pentru voi. Acum Dumnezeu vă face să înțelegeți cu această întâmplare, că eu mor pentru voi, așa cum și Hristos, a murit acum 2000 de ani. Eu am venit ca să mor aci, numai din iubire pentru voi“. Dumnezeu auzi rugăciunea sa ultimă, căci, mai înainte de a închide misionarul Beni ochii, după 9 ore dela mușcătura șarpelui, a văzut 5 suflete predându-se lui Dumnezeu în noua Guinee.

Noi putem vedea cum onorează Dumnezeu la ei lucrarea făcută din credință. Astfel merge solia și în acele părți. Fratele Paulini ne-a făcut cunoscut că în anul 1921 au fost primite 1000 de suflete. În insulele Filipine au fost primite prin botez, în 1923 peste 1000 de suflete. Dintre Pleile Roșii deasemenea mai multe mii. Frații de două ori au avut ocazia să boteze dintr'o dată câte 500 de suflete. S'a luat timp de multe ore până să se termine acele botezuri.

Spiritul Sfânt e la lucru pretutindeni. Dumnezeu să ne ajute să fim pas cu mersul soliei și să creștem în credință, cum crește și

*) A se vedea începutul articolului în „Curierul Misionar“ No. 5, 1924.

solia pe care o răspândim. Mai știm că înainte de venirea Domnului, trebuie ca solia să meargă în toată lumea; să pună slăpânire pe noi și inimile noastre. Aceasta trebuie să aibă loc înainte de venirea Domnului. Dumnezeu să vă binecuvinteze pentru aceasta.

Dar un lucru mă bucură că pot să dau speranțe cu privire la lucrarea de aci. D-voastră toți doriți să ajungeți odată acasă, în patria cerească. Și eu doresc să ajung acasă. Eu simt venirea Domnului întocmai cum simte și soția, când trebuie să mă reîntorc acasă. Sunt de trei luni plecat deacasă. Fetifa

când se deșteaptă întreabă când vine tata acasă.

Să dorim și noi venirea Domnului. Să facem lucruri mari în viața aceasta. Să căutăm să ne sfințim după cum și Domnul este sfânt.

Dumnezeu să binecuvinteze pe toți frații din această Uniune ca lucrarea Sa să producă multă lumină în această țară, ca această mare armată de frați și surori, să se poată dovedi ca un val de binecuvântare peste această țară.

Dumnezeu să vă binecuvinteze la aceasta. Amin.

După Cecil Meyers de A. Hedvig.

MISIUNEA NOASTRĂ MEDICALĂ.

Chiar o privire fugitivă aruncată asupra vieții Aceluia, care este pilda sau exemplul nostru, găsim clar și lămurit certitudinea faptului, că Isus a întrebuițat mai mult timp din viața Sa cu vindecarea bolnavilor și cu ajutoare personale către cei săraci și nevoiași, decât cu predicile. Cele dintâi minuni raportate de Matei evanghelistul, se compun numai din vindecarea bolnavilor și din alinarea suferințelor celor cuprinși de tot felul de chinuri. Prin viața Sa plină de iubire ajutătoare, Mântuitorul a tradus Biblia în toate limbile și a vestit fiilor oamenilor iubirea lui Dumnezeu și marea sa solie a mântuirii. El a fost Cuvântul, care s'a făcut trup.

Atâta vreme cât va exista lucrarea misionară a lui Dumnezeu pe pământ, care este reprezentată prin această revistă, serviciul și ajutorul către cei bolnavi și suferinzi va fi până la sfârșit strâns legal de sus numita lucrare dumnezească. Această muncă, această lucrare de iubire ajutătoare este astăzi îm-

plinită de un număr de peste 2500 de surori de caritate, doctori și alt personal medical-misionar, cari au străbătut în toate țările, până la cele mai întunecate locuri; chiar până în insulele locuite de muncătorii de oameni, acești soli ai lui Dumnezeu și-au stabilit posturi medicale pentru ajutor. Sanatoriile și spitalele noastre, cari sunt în număr de patruzeci, în afară de numeroasele stațiuni de ajutor și farmacii, se găsesc situate în diferite țări; spre exemplu în Africa, India, China, Japonia, Coreea, Norvegia, Suedia, Anglia, Australia, America de Sud, Canada și în Statele Unite. În fiecare an, în aceste instituții peste 200.000 de suferinzi găsesc o îngrijire desăvârșită și tratament medical dela surorile și doctorii creștini. Și aceasta este numai o fărâmatură din ceace este necesar și din ceace ar trebui să fie. Din multe locuri am primit cereri pentru înlinderea acestei opere, dar din cauza lipsei de mijloace am fost

siliți pentru un moment să rămâ-nem fără răspuns.

În ultimii ani comitetul misiunii a trimis în câmpurile misionare un număr de misionari medicali. Dr. Arthur Kretchmar și o soră de caritate a primit misiunea-medicală în centrul Africei de Sud. Dr. A. E. Coyne și soția sa au fost trimiși în Nuzvid, pe coasta de răsărit a Indiei pentru a deschide acolo o farmacie. Doctorița Roger și D-na Paul au fost trimise la Șangai spre înaintarea misiunii medicale de acolo. Doctorul Scoles și soția sunt repartizați pentru Coreea.

Cele 23 de școli ale noastre întemeiate pentru pregătirea personalului medical liberează în fiecare

an un mare număr de surori de caritate și doctorițe creștine și serioase. Aceste ființe sunt așa fel educate încât în serviciul lor credincios față de cei bolnavi mai adaugă și pe aceea de vestire a Evangheliei. Multe din aceste devotate persoane se oferă singure și de bunăvoie să meargă în câmpurile misionare și să servească acolo nevoilor ce strigă neîncetat. Deaceea, noi avem nevoie numai de mijloace pentru a putea trimite pe aceste suflete dornice de muncă și a le înarmă cu cele necesare pentru îndeplinirea lucrului misionar.

Washington, D. C. A. V. | Dr. Truman.

SPIRITUL CRITICEI.

Dacă în vreo localitate ar trăi un om care ar otrăvi pe ascuns, cu premeditare, un puț din care toți iau apă, și din care cauză s'ar răspândi în și în afară de acel loc boale și moarfa, acel om prin fapta sa mârșavă nu s'ar expune numai blestemelor și urei tuturor oamenilor, dar legile țării l-ar urmări ca să-l oprească de a mai săvârși asemenea fapte.

Aceia cari mereu critică pe alții, cari se poartă astfel cu vecinii, prietenii și frații lor, încât să deștepte contra lor bănueli și bănueli din acelea, cari au de scop să distrugă influența lor și să le răpească ce-eace este de mai mare preț de cât aurul — un nume bun — aceia zic, fac o lucrare ca și omul care otrăvește un puț public. Unul distruge pe omul corporal, cellalt distruge reputația și influența unei persoane prin vorbe otrăvite și insinuări ascunse.

Când această lucrare diavolească

se strecoară în comunitate și când este îmbrăcată în haina sfințirii prefăcute și în aparența dreptății, este cu atât mai odioasă și mai răulăcioasă. Asemenea oameni atacă prada lor mai ales atunci când ea nu este de față și când nu se poate apăra. Prin cuvinte și aluziuni ei răspândesc între prieteni și cunoscuți îndoiala cu privire la onestitatea și sinceritatea aceloră pe cari îi critică. Este aproape de necrezut ca o lucrare atât de neglijată și răulăcioasă, îmbrăcată în haina cerească, să poată exista într'o comunitate, dacă nu s'ar vedea în comunitatea aceea efectul stricăcios, care descurajează atât pe bătrân cât și pe tânăr, care întunecă și care stinge speranța într'o viață viitoare.

Nimeni nu este sigur, contra limbei, atât de tăioasă și de calomnioasă a omului, prins în lanțurile acestui demon al întunerecului. Acești oameni țin propriile lor cu-

gete și păreri ca norme infailibile și toți cari nu împărtășesc părerile lor pe cari le-au născocit, sunt critici și foarte adesea predați disprețului și batjocurei altora. Este indiferent ce poziție au ei în viață sau în comunitate, toate motivele lor sunt condamnate și toate insuccesele și greșelile aparente sunt date în vileag. În chipul acesta criticoșii trimit un fluviu de otravă, care necurățește gândurile celor tineri și celor bătrâni și care strică atmosfera spirituală, în care ei trebuie să trăiască.

De obicei criticoșii nu-și dau osteneala să viziteze pe cel pe care-l critică, spre a-i arăta în ce a greșit, ci greșelile sale sunt trâmbițate publicului rece și fără inimă, care nu cunoaște situația și împrejurările în cari trăește cel criticat, sau care nu știe nimic despre greutățile cari poate slăbesc puterea morală a sufletului său. Imi închipui că un lucru atât de respingător care este cu desăvârșire în contradicție cu principiul dreptății, ar trebui să fie așa de odios încât orșicine ar trebui să-l evite.

Este clar că este dela diavolul obiceiul de a critica și de a condamna acțiunile și motivele altora. Biblia îl numește pe Satan „părintorul fraților”, deaceia toți aceia cari critică pe alții, merg mână în mână cu diavolul. Dacă aceia, cari fac aceasta sunt chiar dintre urmașii aceluia care a zis altă dată „că aceia cari sunt fără păcate, să arunce ceidintâi piatra”, lucrul este cu atât mai de plâns. Spiritul Profeteiei numără acest păcat printre cele mai grele păcate ale Comunității. Citiți cu atenție următoarele cuvinte :

„În fiecare comunitate trebuie făcute sforțări serioase, spre a îndepărtă vorbirea de rău și spiritul

de a critica, întrucât aceste păcate provoacă cele mai mari rele în comunități. Asprimea și scornirea greșelilor trebuie condamnate ca lucruri ale diavolului. Iubirea reciprocă și încrederea trebuie deștepate și cultivate în membrii comunității”.

Observați că „scornirea greșelilor” și „criticarea” constituie cel mai mare rău și vine de-adreptul dela diavolul.

Încă un citat: „Îndreptățirea de sine nu numai că amăgește pe om de a prezentă fals pe Dumnezeu, ci îl face rece și criticos față de frații săi. Fiul cel mai mare în egoismul său și în invidia sa a fost gata să pândească pe fratele său, să critice orice faptă a sa și să-l pârască pentru cea mai mică greșeală a sa. El născocia orice păcat și exagera orice faptă nedreaptă, cât se poate mai mult. În chipul acesta el încercă să-și îndreptățiască spiritul său neîmpăciuitor. Mulți fac astăzi la fel.

Observați mai departe: „Este o îndreptățire de sine care aduce pe om să judece pe alții. În timp ce oamenii caută să ciugulească preținsele greșeli ale altora, ei se laudă că înșiși sunt drepti înaintea lui Dumnezeu. Nimeni nu poate fi mai departe de Dumnezeu decât când face astfel. Că unii critică adesea pe alții numai cu scopul de a acoperi propriile lor greșeli de caracter, reiese din următoarele cuvinte:

„Cine face nedreptate, este cel dintâiu care bănuiește nedreptatea altora și prin condamnarea altuia, caută să ascundă sau să scuze păcatele propriei sale inimi. Prin păcat oamenii au ajuns la cunoștința răului, și de îndată ce a păcătuit prima pereche de oameni, începă să se învinuească reciproc, după cum face întotdeauna natura omenească,

când nu e guvernată de harul lui Hristos“.

„Gedanken von Berg der Seligpreisungen“ pag. 157.

Cât de frumos ar fi dacă Spiritul criticei și al judecării ar dispărea din comunitate. Nu e nevoie de religione, nici de cultură, nici de inteligență spre a deveni un iscoditor de greșeli în alții. E nevoie numai de o înclinare rea și de dorințe egoiste. Nu vrea poporul

lui Dumnezeu să se ridice spre a expulza acest spirit rău din comunitate? El strică atât sufletele noastre proprii cât și sufletele altora. El ne face nenorociți și produce altora dureri. Domnul a făgăduit să ne mântuească de orice rău. Ura și neîncrederea trebuie scoase din inima noastră și în locul lor să plantăm în ea planta iubirei.

G. B. Thompson.

CERCUL „TABITA“

Cercul „Tabita“ din orașul Piatra-Neamț.

Pentru că ni s'au cerut din multe părți îndrumări, și sfaturi pentru organizarea Cercului „Tabita“ dăm publicității statutele după cari se conduce acest Cerc în Uniunea Română.

Cercul Tabita, când este bine condus, s'a dovedit a fi unul din binecuvântatele mijloace pe cari Domnul le-a pus la îndemâna Comunității Sale. Activitatea modestă și stăruitoare a femeilor Comunității noastre, prin Cercul Tabita, a dat prilej la mai strânse legături, la o mai bună înțelegere reciprocă, la iubire născută din străduința de a ajunge la împlinirea unei șinte comune. Multe ființe au fost îngrijite în timp de iarnă, multe persoane au fost ajutate și mângâiate, multe săli de adunare

au fost frumos îngrijite prin acest Cerc. Cercul Tabita a procurat multora ocazia de a învăța cum să se facă folositori mediului înconjurător.

Dorința noastră e ca aceste folositoare Cercuri să se poată organiza pretutindeni unde este cu putință.

RED.

ORGANIZAȚIA ȘI STATUTELE CERCULUI.

ART. I. NUMELE.

Se înființează un Cerc cu numele de Cercul „TABITA“, al sursurilor din Comunitatea A. Z. Ș. din România.

ART. II. SCOPUL CERCULUI.

Scopul Cercului este:

1. De a veni în ajutorul persoanelor sărace.
2. De a statornicî raporturile creștinești între membrele Comunității Evanghelice A. Z. Ș.
3. De a contribui la întreținerea și înfrumusețarea localului de adunare.

ART. III. ADMINISTRAȚIA CERCULUI.

Cercul va fi administrat de:

- a) O *Presidentă.*
- b) O *Vice-Presidentă.*
- c) O *Secretară.*
- d) O *Cassieră.*
- e) O *Insiructoare.*
- f) Un *Comitet.*

Cei însărcinați cu diferite servicii în Cerc vor fi aleși pe timp de un an. Alegerile se fac la fiecare sfârșit de an.

ART. IV. MEMBRE.

1) *Cercul va fi compus numai din persoane de sex feminin, căsătorite sau necăsătorite, dela 12 ani în sus.*

2) *Pot fi primite ca Membre pasive persoane cari nu fac parte din Comunitatea A. Z. Ș. Acestea nu pot fi alese în nici un serviciu și nu pot face parte ca Membre din Comitet, dar pot lua parte la Adunări și la lucrările ce se vor efectua.*

ART. V. PRIMIREA.

1) *Toate Membrele Comunității Evanghelice A. Z. Ș. dela 12 ani în sus fac parte din acest Cerc.*

2) *Membrele Pasive pot deveni Membre Active din momentul ce vor fi devenit Membre ale Comunității Evanghelice A. Z. Ș.*

3) *Primirea unei Membre Active sau Pasive se face prin cerere adresată Presidentei sau Comitetului Cercului. Fiecare caz în parte trebuie discutat în Comitet.*

ART. VI. RETRAGEREA.

Retragerea din Cerc a Membrelor Active sau Pasive se poate face după ce persoana respectivă a exprimat Presidentei sau Secretarei Cercului dorința de a se retrage, și numai după ce cazul a fost discutat și hotărât definitiv în Comitetul Cercului.

ART. VII. EXCLUDEREA.

Se vor exclude din Cerc toate acele persoane, cari se vor fi dovedit ca nedemne, cari vor fi dat pe față purlări necreștinești, cu un cuvânt, cari după avertismente și îndemnuri repetate continuă de a trăi în opoziție cu regulile Cercului și învățăturile Evanghelice. Și numai dacă persoana în chestie va fi regretat fapta și va fi dat dovadă de o îndreptare radicală, ea poate fi considerată mai departe ca Membră în Cerc.

ART. VIII. ACTIVITATEA.

1) *Presidenta presidează toate Adunările și ședințele Comitetului și va lucra din toate punctele de vedere în interesele Cercului.*

2) Vice-Presidenta este ajutoarea Presidentei în executarea tuturor lucrărilor și în lipsa Presidentei preșidează Adunările și ședințele Comitetului.

3) Secretara și ajutoarea ei țin în ordine rapoarte asupra Adunărilor și ședințelor de Comitet, formând trimestrial statisticele necesare asupra lucrului săvârșit și asupra mișcării Membrelor Cercului.

4) Cassiera și ajutoarea ei țin socoteala intrărilor și a cheltuielilor făcute după avizul Presidentei, alcătuiind rapoarte trimestriale cari urmează a fi citite în Adunările trimestriale ale Cercului.

5) Instrucătoarea are însărcinarea de a ține sau a dirija Lecturile Biblice și de a forma programul pentru educarea spirituală și fizică mai ales a Membrelor Cercului.

6) Comitetul, are îndatorirea de a cerceta, de a discuta și de a hotărî sub conducerea Presidentei toate chestiunile privitoare la bunul mers al Cercului. El este împreună cu Presidenta răspunzător de tot ce se face în, și afară de Cerc.

7) Toate Membrele Active și Passive au îndatorirea de a aprofunda, de a trăi și a răspândi învățăturile Evangheliei lui Hristos și de a depune stăruință în ajutorarea Cercului, din toate punctele de vedere. Toate Membrele cari cunosc lucrul de mână: cusutul, tricotajul, croșetatul, etc., vor executa mutual asemenea lucrări de mână pentru îndeplinirea Scopului arătat la Art. II. Cele cari nu știu să execute asemenea lucrări vor căuta a se face folositoare prin alte servicii în Adunare, învățând totodată lucrul de mână dela celece știu.

8) Lucrul se va executa în timpul Adunărilor fixate de Comitetul Cercului, sau fiecare acasă.

ART. IX. PROCURAREA MATERIALULUI.

Materialul necesar pentru executarea lucrărilor se va procura de fiecare Membră în parte, acele Membre cari nu au mijloacele necesare vor cumpăra materialul din fondurile Cercului.

ART. X. FONDURI.

1) Taxa de înscriere este 5 lei de persoană.

2) La adunările Generale cari se țin, fiecare membră este obligată să dea la colectă cel puțin 1 leu.

3) Daruri benevole în bani sau materiale.

4) Venitul rezultat din vânzarea obiectelor confecționate de Membrele cari au dat înșile materialul, se va vărsa în fondul Cercului.

5) Valoarea obiectelor confecționate de Membre cari au cumpărat materialul din fondul Cercului, se depune integral în fondul Cercului.

ART. XI. PREDAREA SUMELOR ȘI A OBIECTELOR.

Obiectele sau lucrările de mână executate se vor predă Presidentei care după consfătuire cu Comitetul Cercului, decide cum să se întrebuițeze.

ART. XII. ADUNĂRILE.

Adunările Generale vor avea loc odată pe lună. După trebuință se pot convoca și Adunări excepționale.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiune 40—7 Octombrie 1924.

Călătoria în Egipt a poporului Izrail.

Textul biblic: 1Moise 46, 1—7, 26—34; 47.

De memorizat: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”. Rom. 8, 28.

1. Din Canaan plecă spre Egipt o mulțime veselă. Casa lui Iacob numără șaptezeci de fii și copii, socotind în acest număr și pe acei cari se găseau în Egipt, deasemenea și un mare număr de servi. La aceștia se mai adăogau numeroase cirezii de vite, precum și căruțele încărcate cu corturile și lucrurile din casă. Iacob, femeile fiilor săi, precum și copiii, călătoriau în carele pe cari le trimisese Faraon, spre a-i aduce.

2. Când ajunseră la Beer-Seba, Iacob aduse lui Dumnezeu sacrificii, și se rugă lui Dumnezeu privitor la călătoria în Egipt. „Dumnezeu vorbi lui Izrail în viziune de noapte: Iacobe! Iacobe! Și el zise: Eacă-mă! Și-I zise: Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul părintele tău; nu te teme de a te pogori în Egipt; că Eu acolo te voi face popor mare. Eu cu tine Mă voi cobori în Egipt, și iarăși te voi sui”.

3. Când Iacob împreună cu casa sa ajunseră în Egipt, se așezară în ținutul Goșen. „Și Iosif înhămand la carul său, se sui întru întâmpinarea lui Izrail, părintele său. Și văzându-l, căzu pe grumazul lui, și plânse mult pe grumazul lui”.

4. „Și Iosif veni și spuse lui Faraon și zise: Părintele meu și frații mei cu turmele lor și cirezile lor și toate ale lor au venit în pământul Goșen”. Și Iosif luă cu el pe cinci dintre frații săi, și-i înfățișă lui Faraon.

5. Faraon îi întrebă care eră meseria lor. Ei îi spuseră că erau păstori, și că au venit în Egipt pentrucă în Canaan nu erau pășuni pentru cirezile lor. Atunci regele îi spuse lui Iosif ca să stabilească pe tatăl și pe frații săi, în ținutul Goșen, care eră cel mai bun din țară.

6. „Și Iosif aduse și pe părintele său Iacob, și-l prezentă lui Faraon”. Când Iacob sosi în fața regelui, nu se închină înaintea lui, ci înlinae mâinile și-l binecuvântă. „Faraon zise lui Iacob: Câte sunt zilele anilor vieții tale?” „Zilele nemerniciei mele sunt o sulă treizeci de ani”,

răspunse Iacob, și după ce binecuvântă pe Faraon, plecă.

7. Bucuria lui Iacob de a fi regăsit pe Iosif, fiul pe care de atâta timp îl crezuse pierdul, eră atât de mare, încât nu mai doriă ceva mai mull. Anii cari mai urmară, fură plăcuți și fericiți pentru el. Iosif luă asupra sa grija întregii case în timpul anilor de foamele, și odată ce trecu foametea, frații lui Iosif începură să progreseze în pământul Goșen, căci ținutul eră binecudat, iar pășunile și cerealele dădură rod peste destul.

8. Iacob trăi în Egipt șaptezeci de ani. Și cu toate că a fost încercat de numeroase boale în timpul vieții sale, el putea să spună cu convingere că Dumnezeu nu-l părăsise niciodată, și că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”. Cu puțin timp înainte de a muri, Iacob chemă la sine pe Iosif și îi ceru să-i făgăduiască de a nu-l immormânta în Egipt, ci în pământul Canaan, în care fusese immormântat Abraam și Isaac, bunicul și tatăl lui Iacob.

Intrebări.

1. *Cari erau sentimentele lui Iacob și ale celorlalți, în timp ce plecau din Canaan spre Egipt? Câți fii și copii numără casa lui Iacob? Ce luaseră cu ei? Cine călătoria în carele pe cari le trimisese Faraon?*

2. *Indată ce sosi la Beer-Seba, ce făcu Iacob? Ce cuvinte de îndemnu îi spuse Dumnezeu? Ce făgăduință îi dădu?*

3. *În spre care parte a Egiptului se îndreptară copiii lui Izrail? Ce făcu Iosif de îndată ce află de sosirea tatălui său? Descrie întâlnirea lor?*

4. *Ce îi spuse Iosif lui Faraon? Pe câți din frații săi îi înfățișă regelui?*

5. *Ce întrebare puse Faraon, fraților lui Iosif? Ce răspunseră ei? Pentru ce veniseră în Egipt? Ce îi spuse Faraon lui Iosif ca să facă?*

6. *Pe cine aduse apoi Iosif înaintea regelui? Ce făcu Iacob când văzu pe Faraon? Ce-l întrebă Faraon? Ce răspunse Iacob?*

7. *Pentru ce anume eră Iacob fericit? În ce chip își arată Iosif dragostea către părintele său și către frații săi? Timbul de foamele trecând, de ce îngăduință se bucurară frații lui Iosif?*

8. *Cât timp trăi Iacob în Egipt? Ce*

mărturie putea el să dea? Spre binele
cui lucrează împreună toate lucrurile?
Ce făgăduință primî Iacob din partea
lui Iosif?

Lecțiunea 41.—11 Octombrie 1924.

Moartea lui Iacob și a lui Iosif.

Textul biblic: 1 Moise 48, 1. 2. 8—16;
49, 1. 2, 28—35; 50.

De memorizat: „Fericit este acela, al
cărui ajutor este Dumnezeu lui Iacob, a
cărui speranță este în Iehova Dumnezeu
său”. Ps. 146, 4.

1. Iacob locuia în Egipt de mai mulți
ani, când un trimes veni să vestească pe
Iosif, că tatăl său era bolnav. Iosif își luă
cu sine pe cei doi fii ai săi, și se duse
lângă tatăl său. „Și văzând Izrail pe fiii
lui Iosif, zise: Cine sunt aceștia? Și Iosif
răspunse părintelui său: Sunt fii mei. . .
Și zise Iacob: Adu-mi-i încoace, ca să-i
binecuvintez”!

2. Iosif aduse pe fii săi lângă Iacob,
care puse mâinile sale pe capul lor și
zise: „Ingerul care mă răscumpără pe mine
de tot răul, să binecuvinteze pe acești
copiii!”

3. Iacob chemă în jurul patului său pe
cei doisprezece fii ai săi și le zise: „Adu-
nați-vă, ca să spun ce are să vi se în-
tâmpale vouă în timpurile viitoare”. Apoi
chemă, pe fiecare după numele său, și le
dădu ultima binecuvântare. După ce le
spuse din nou unde doriă ca să fie im-
mormântat el muri la vârsta de o sută
patruzeci și șapte de ani.

4. Iosif avu mare durere de moartea ta-
tălui său, căci îl iubiă foarte mult. Biblia
ne spune, că „Iosif căzând pe fața părin-
telui său îl plânse și-l sărută”.

5. Egiptenii îl plânseră pe Iacob timp
de șaptezeci de zile. Trecând aceste zile
de doliu, Iosif îi vorbi lui Faraon și-i
zise: „Părințele meu m'a jurat, zicând:
Iacă eu mor; immormântează-mă în mor-
mântul pe care mi l'am săpat eu în pă-
mântul Canaan! Acum lasă-mă, să plec
să immormântez pe părințele meu, și mă
voiu întoarce”.

6. Faraon îi răspunse: „Pleacă, și im-
mormântează pe părințele tău, după cum
te-a făcut să juri”. Și cu dânsul au plecat
servii lui Faraon, cei mai bătrâni ai ca-
seii lui, și toți bătrânii din pământul Egiptului;
și toată casa lui Iosif și frații săi
și casa părintelui său; numai copiii lor,

și turmele lor, și cirezile lor le lăsară în
pământul Goșen. Și plecară cu dânsul și
care și călăreji, încât oștirea aceea fu
foarte mare”. Iacob fu immormântat în
pământul părinților săi.

7. Ei plânseră pe Iacob timp de șapte
zile pe locul mormântului său. În chipul
acesta, se făcură mari serbări de immor-
mântare în cinstea bătrânului și credin-
ciosului serv al lui Dumnezeu. Iacob su-
ferise în tinerețea sa. El luase pe nedrept
fratelui său, dreptul de prim născut, și
înșelase pe tatăl său, spre a câștiga bine-
cuvântarea care se cuveniă fratelui său.
Ca urmare, el avu de suferit încercări și
întristări. Inșă el își regretă păcatele sale,
se căi, și Dumnezeu îl iertă, și pen-
trucă avu credință în Dumnezeu, găsi fer-
icire și liniște și vieța sa fu o binecu-
vântare pentru alții.

8. După ce immormântă pe tatăl său,
Iosif se întoarse în Egipt împreună cu
frații săi. Iacob fiind mort, frații lui Iosif
se temură ca nu cumva Iosif să se răs-
bune pentru răul pe cari i-l făcuseră al-
tădată. Ei îi trimiseră un vestitor spre a-i
cere iertarea faptei lor nesocotite.

9. Iosif se întristă când află gândurile
fraților săi, căci, până la acea zi, el nu
încetase de a le da dovadă despre iu-
birea sa; și „Iosif plângea, când îi vor-
beau ei”.

10. Apoi se duseră și frații lui, și se
închinară înaintea lui, și-i ziseră: „Iacă-ne,
servi suntem ție! Și Iosif zise: „. . . Nu
vă temeți; eu voiu îngriji de voi și de
copiii voștri. Astfel îi mângâie pe ei, și
le vorbi după inima lor”.

11. Iosif mai trăi încă patruzeci de ani
după moartea tatălui său, Iacob.

12. „Iosif zise către frații săi: Eu mor;
și Dumnezeu pe voi vă va cercetă, și vă
va duce din pământul acesta în pământul,
pe care cu jurământ l-a promis lui A-
braam, lui Isaac și lui Iacob. . . Dumnezeu
vă va cercetă, și voi să duceți oasele
mele de aci. Și Iosif muri, fiind de o sută
zece ani. Și-l îmbălsămară, și-l puseră în
sicriu în Egipt”.

Intrebări.

1. Ce veste i se aduse într-o zi lui Iosif? Ce făcu el în grabă? Ce zise Iacob, când văzu pe fiii lui Iosif? Ce ceru Iacob lui Iosif?

2. Când fiii lui Iosif se apropiară de Iacob, ce făcu acesta din urmă? Ce binecuvântare rosti el asupra lor?

3. Cine se strânsară împrejurul patului

lui Iacob? Ce spuse fiecareia? Ce le reaminti? Ce vârstă avea el în momentul când muri?

4. Cum își arătă Iosif durerea față de moartea tatălui său?

5. Timp de câte zile îl plânseră Egiptenii pe Iacob? Unde dorîa Iacob să fie înmormântat? Ce cerere înfățișă Iosif înaintea lui Faraon?

6. Ce răspunse regele? Cine se duse împreună cu Iosif, din Egipt în Canaan, spre a înmormânta pe Iacob? Cine rămase în pământul Gosen? Unde fu înmormântat Iacob?

7. Câte zile tinură serbările pentru înmormântarea din Canaan? Spune vreo una din faptele rele pe cari le făptuise Iacob în timpul tinereții sale? Pentru ce se ducură el de pace și fericire în timpul bătrâneții sale?

8. Din ce pricină se temeau frații lui Iosif, după moartea lui Iacob? Ce veste îi trimiseră lui Iosif?

9. Ce sentiment dădu pe față Iosif, când auzi gândurile fraților săi?

10. Ce făcură după aceea frații lui Iosif? Ce cuvinte de mângâiere le vorbi Iosif?

11. Câți ani mai trăi Iosif după moartea tatălui său?

12. Cu puțin timp înainte de a muri, ce le spuse Iosif fraților săi, că va face Dumnezeu pentru ei? Ce trebuia să ia cu ei, când Dumnezeu îi va scoate afară din Egipt? Ce vârstă avea Iosif când muri?

Lección 42.—18 Octobre 1924.

Scavia din Egipt. — Nașterea lui Moise.

Textul biblic: 2 Moise 1, 6—14, 22: 2, 1—10.

De memorizat: „Atuncea strigară către Iehova în nevoia lor; și El în strămtorările lor i-a ajutat“. Ps. 107, 13.

1. Într-o anumită ocazie, după ce petrecuse toată noaptea în rugăciuni, și câștigase o mare biruință, Iacob primi numele de Izrail. De aceea, când Biblia vorbește despre fiii lui Izrail, ea vorbește despre fiii lui Iacob.

2. Dumnezeu binecuvântă în Egipt casa lui Iacob și ei se înmulțiră în țară. Ei trăiră în liniște și pace în timpul zilelor lui Iosif și timp de mai mulți ani după moartea sa.

3. Toți regii Egiptului purtau numele de

Faraon. „Și se sculă un rege nou în Egipt, care nu cunoștea pe Iosif. Acesta zise poporului său: Iată poporul fiilor lui Izrail este mai numeros și mai tare decât noi. Haideți dară! să lucrăm înțelepțește cu dânsul, ca el să nu se înmulțească, și când s'ar întâmplă resbel să se unească și el cu neamicii noștri, și să se lupte contra noastră, și să iasă din țară“.

4. „Deci puseră peste dânsii prefecți ca să-l apese cu munci grele. Și poporul zidi lui Faraon celăși de proviziuni: Pîton și Raamses“. Zi după zi, poporul lucră sub arșița soarelui, făcând cărămizi, lucrări de lut, și toate muncile câmpului.

Prefecții lor se ridicau foarte asupritori împotriva lor. Însă în ciuda muncii sdrăbiloare la care eră supus poporul lui Izrail, el nu încetă să sporească și să se înmulțească.

5. În cele din urmă, Faraon, dădu poruncă să se omoare orice copil izrailit de parte bărbătească, aruncându-i în râu. Multe mame aveau durerea să vadă sălbăticia cu cari li se smulgeau copiii din brațe.

6. O mamă, isbuti să-și ascundă drăgălașul său prunc, timp de trei luni. „Și nemai putându-l ascunde, făcu pentru dânsul un sicriș de papură și-l unse cu pământ galben și smolă, și culcându-l pe băiat într'ânsul îl puse între trestie pe marginea râului. Iar sora lui sta deaparte, uitându-se să vadă ce se va face cu el.

7. „Și fata lui Faraon se pogori la râu, ca să se scalde, și servele ei se plimbu pe marginea râului; și ea văzând sicrișul în papură, trimise pe una din serve și-l aduse. Și deschizându-l, văzu copilul; și eacă copilul plângea, și făcându-i-se milă, zise: Acesta este din copiii Ebreilor“.

8. În acea clipă, sora copilului, văzând cele ce se întâmplaseră, se apropie de prințesă și-i zise: „Merge-voi oare să chiem o doică din femeile Ebreilor, ca să alăpteze pe acest copil? Și fata lui Faraon îi zise: Mergi! Și fecioara se duse și chiemă pe mama copilului“.

9. „Și fata lui Faraon îi zise ei: Ia copilul acesta, și-l alăptează și eu îți voi da plata ta. Și femeia luă copilul, și-l alăptă“. Acea mamă a copilului știă că nu va putea să aibă lângă ea pentru totdeauna pe fiul său, și de aceea nu pierdă din vedere nici o ocazie de a-i vorbi de adevăratul Dumnezeu. Ea îi vorbi de asemenea despre făgăduința lui Dumnezeu, cu privire la poporul lui Izrail: esirea lui din Egipt și reîntoarcerea în pământul făgăduit, în Canaan.

10. Când copilul ajunsese la vârsta de doisprezece ani, „ea îl duse la fata lui Faraon, care-l făcu fiu; și ea chieamă numele lui — Moisi (scos), că zise ea, din apă l-am scos pe el“.

Intrebări.

1. Ce nume îi dădu Dumnezeu lui Iacob cu o anumită ocazie? Când Biblia vorbește despre fiii lui Izrail, pe cine numește ea?

2. Ce poți să spui cu privire la numărul copiilor lui Izrail, după mai mulți ani petrecuți în Egipt? In ce timp trăiră ei în liniște și pace?

3. Ce nume aveau toți regii Egiptului? Ce făcu un rege nou care nu-l cunoscuse pe Iosif? Pentru ce se temed el din partea copiilor lui Izrail?

4. Pe cine puse Faraon, spre a împovără pe poporul Izrailit? Ce trebuia să zidească ei? In ce chip sălbatoc fură munciți Izrailiții? Insa ce se întâmplă în ciuda tuturor acestora?

5. Ce poruncă cumplită dădu Faraon, în cele din urmă? Care fu durerea multor mame din poporul Izrail?

6. Ce isbuti să facă o mamă? Cum încercă ea să scape pe copilul său dela moarte? Cine eră aceea care veghîa asupra copilului, spre a vedea ce se face cu el?

7. Cine se coborî la fluviu spre a face baie? Ce văzî ea printre trestii? Ce poruncă dădu ea servei sale? Ce văzî serva când deschise sicrișul? Ce sentiment arătă fiica regelui, cu privire la copil? Ce zise ea?

8. Cine observă, nu prea de departe, tot ceace se întâmplă? Ce făcu mica Marie? Ce răspunse fiica regelui? Pe cine merse să caute fetița, spre a-i sluji copilului de doică?

9. Ce spuse fiica lui Faraon către femeia ebreă? Ce făcu mama lui Moisi, atîta timp cât avu pe fiul său lângă ea? Ce îl învăță ea?

10. Ce vîrstă avea el când îl aduse lângă fiica lui Faraon? Din acea clipă al cui fiu ajunsese el? Ce nume îi dădu ea? Pentru ce?

1. Moise trăi în palatul regelui până la etatea de patruzeci de ani. El eră socotit ca și un prinț. El avea servi cari să aibă grijă de el, precum și învățători spre a-l învăța înțelepciunea Egiptenilor. El avea tot ceace doriă, însă el nu uită niciodată pe sărmanii și nefericiții săi fraji, pe fiii lui Izrail, cari erau asupriți cumplit de către Egipteni. El nu uită făgăduiala Domnului cu privire la liberarea și reîntoarcerea lor în pămîntul făgăduit.

2. „Și se întâmplă în zilele acelea, când Moise eră mare, că el eși la frajii săi, și uitându-se la muncile lor, văzî și pe un Egiptean, cum bătea pe un Ebreu, pe unul din frajii săi. Și căuțând el încoace și încolo, și văzând că nu este nimenea, o-mori pe Egiptean, și-l ascunse în nisip. . . Și Faraon auzind de fapla aceasta, căuț pe Moise să-l omoare. Dar Moise fugi de fața lui Faraon“.

3. După o călătorie lungă și tristă, Moise ajunsese în pămîntul Madian, și fiind obosit, se așeză pe marginea unui puț spre a se odihni. „Și preotul din Madian avea șapte fele, cari venind să scoată apă, umplură troacele, ca să adape oile părintelui lor. Și păstorii venind, le alungară. Și Moise se sculă, și le apără, și adăpă oile lor“. Moise locui la acest preot, al cărui nume eră Ietro, și după câțva timp, luă în căsătorie pe una din fiicele sale.

4. Moise îi păstorî turmele lui Ietro, socrul său, preotul din Madian; și mănînd oile în deșert, el veni la muntele lui Dumnezeu, la Horeb. Și îngerul lui Dumnezeu i se arală lui în flacără de foc din rug; și Moise uitându-se eacă rugul ardea cu foc, și rugul nu se mistuia“.

5. „Și văzând Domnul că el se abătî, ca să vadă îi strigă Dumnezeu din mijlocul rugului, și-i zise: Moise! și el răspunse: Eacă-mă! și Dumnezeu îi zise: Nu te apropiă aci; scoale-ți încălțămintele tale din picioare, că locul pe carele tu stai este pămînt sfânt“.

6. „Și El îi zise: Eu sunt Dumnezeul părintelui tău, Dumnezeu lui Abraam, Dumnezeu lui Isaac și Dumnezeu lui Iacob. Și Moise ascunse fața lui, că se temea să caute spre Dumnezeu“.

7. „Și Domnul zise: Eu am văzut apăsarea poporului Meu care este în Egipt, și am auzit strigarea lor pentru împilatorii lor, că canosc durerea lor; și m'am pogorît, ca să-i scap din mîna Egiptenilor și să-i scot din pămîntul acela într'un pămînt bun și larg, într'un pămînt în care curge lapte și miere“.

Lecțiunea 43.—25 Octombrie 1924.

Textul biblic: 2 Moise 2, 11—25; 3.

De memorizat: „Iată eu sunt cu voi toate zilele până la sfârșitul veacului“. Mat. 28, 20.

8. Dumnezeu spuse lui Moise : „Și acum vino, ca să te trimet la Faraon, să scoți pe poporul Meu, pe fiii lui Izrail, din Egipt. Și Moise răspunse lui Dumnezeu: Cine sunt eu, ca să merg la Faraon, și să scot pe fiii lui Izrail din Egipt?”

9. Atunci Dumnezeu îi vorbi lui Moise cuvinte de îmbărbătare. El îi zise: „Eu voi fi cu tine; și aceasta îți va fi semn, că Eu te-am trimis: după ce vei fi scos pe poporul meu din Egipt, vă veți închina lui Dumnezeu pe muntele acesta”.

10. Având însă teamă mare, Moise, ezită să primească marea însărcinare pe care i-o încredinșase Dumnezeu. De aceea el întrebă pe Dumnezeu și îi înfățișă diferite pricini pentru ca să nu-i mai dea această însărcinare; însă Domnul fu foarte îngăduitor față de el. Dumnezeu îi spuse să strângă la un loc pe fiii lui Izrail, spre a le spune că lui i s'a arătat Dumnezeu, că El a văzut apăsarea lor și că El îi va scoate din Egipt.

11. Dumnezeu spuse că Moise și bătrânii, trebuia să se ducă la Faraon și să-i ceară să lase pe fiii lui Izrail să plece. Spre a îmbărbăta pe Moisi, El îi vorbi despre semnele și minunile cari vor fi făcute spre binele lor și spre a-i asigura de ocrotirea Sa. În timp de încercare și de greutate, avem cu toții puțința să cerem făgăduința pe care ne-a dat-o Dumnezeu. „Iată Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului”.

Intrebări.

1. Câți ani a trăit Moise în palatul regelui? Cum eră socotit el? Despre ce lucru nu uită el? La ce făgăduință gândea adesea?

2. Ce întâmplare avu loc între un Egiptean și un Izraelit, și la care fu marlor Moise? Ce făcu atunci Moise? Ca urmare la aceasta ce trebui să facă?

3. În spre ce loc se îndreptă Moise? Unde se așeză el spre a se odihni? Cine veni la puț? Cu această ocazie ce faptă nobilă făcu Moise? Unde merse să locuiească? Cu cine se căsătorî mai târziu?

4. Care eră ocupația lui Moise în timpul când locuia în pământul Madianului? Pe ce munte își duse turmele? Ce viziune deosebită îi dădu Dumnezeu? Ce se hotărî el să facă?

5. Cine sta în mijlocul rugului? Pe cine chemă Dumnezeu din mijlocul rugului? Ce răspunse Moise? Ce poruncă îi dădu Dumnezeu? Ce îi spuse Dum-

nezeu, lui Moise, spre a-i lămuri această poruncă?

6. Ce spuse Dumnezeu despre Sine însuși? Ce făcu Moisi când auzi aceste cuvinte? Pentru ce își ascunse fața sa?

7. Ce văzuse și auzise Dumnezeu? Ce se hotărîse să facă spre binele poporului? Ce spuse cu privire la țara în care voia să-i conducă?

8. Pe cine alese Dumnezeu spre a scoate poporul Său din Egipt? Ce răspunse Moisi? Ce spuse Moisi pentru ca Dumnezeu să nu-i dea lui această însărcinare?

9. Ce cuvinte de îmbărbătare îi spuse Dumnezeu? Unde trebuia să se închine lui Dumnezeu, după ășirea din Egipt?

10. Ce lucru se temu să primească Moise? Ce trebuia să spună fiilor lui Izrail?

11. Ce trebuia să facă Moisi și bătrânii din Izrail? Cum îmbărbăta Dumnezeu pe Moisi? Ce făgăduință avem dreptul să cerem?

Lecțiunea 44.—25 Octombrie 1924.

Moisi se întoarce în Egipt.

Textul biblic : 2 Moisi 4, 1—25, 27—31.

De memorizat : „Eu voi fi cu gura ta, și te voi învăța ce să vorbești”. 2 Moise 4, 12.

1. Moise mai înfățișă încă alte scuze și ceru Domnului ca să aleagă pe un altul în locul lui spre a fi conducătorul poporului Său. El spuse: „Dară ei nu mă vor crede, și nu vor ascultă de cuvântul meu; că vor zice: Dumnezeu nu ți s'a arătat ție”. Dumnezeu îi dădu trei semne, prin cari poporul va crede că el a fost trimis de Dumnezeu.

2. „Și Domnul zise lui: „Ce este aceea ce ai în mână? și el răspunse: Un toiag. Și Domnul îi zise: Aruncă-l pe pământ; și el îl aruncă pe pământ, și se făcu șarpe; și Moisi fugi de dansul. Și Domnul zise lui Moisi: întinde-ți mâna ta și ia-l de coadă; și el întinse mâna și-l luă de coadă; și el iarăși se făcu toiag în mâna sa”. Acesta eră primul semn.

3. „Și Domnul îi mai zise: Vără mâna la în sân; și el vârî mâna sa în sân, și scoțând-o, eacă ea eră albă de lepră, ca omătul. Apoi zise Dumnezeu: Vără iarăși mâna ta în sân; și el vârî mâna sa în sân, și scoțând-o afară, eacă iarăși se făcu ca cealaltă carne a lui”. Acesta eră al doilea semn.

4. Apoi Domnul mai spuse: „De nu vor crede fie, și nu vor ascultă de cuvântul tău la semnul cel dintâiu, vor crede cuvântul tău la semnul cel de al doilea. Și va fi, dacă nu vor crede fie nici la aceste două semne, nici vor ascultă de cuvântul tău, să îți din apa râului și să o torni pe uscat; și apa care o vei lua tu din râu, se va preface în sânge pe uscat“. Acesta eră al treilea semn.

5. Moisi arată un alt motiv, zicând: „Rogu-mă, Doamne, că eu nu sunt bărbat ușor la vorbire... Și Dumnezeu zise către dânsul: Cine a făcut omului gură?... Au nu Eu lehoa? Deci mergi, și Eu voi fi gura ta, și te voiu învăța ce să vorbești“. Din pricină că Moisi stăruia neîncrețat ca să trimeată pe altcineva în locul său, Dumnezeu îi făgădui că fratele său Aaron, va merge cu el și va vorbi pentru el. Dumnezeu îi zise: „Ia toiagul acesta în mâna ta, cu care ai să faci semne“.

6. „Atunci Moisi merse și întorcându-se către Ietro, socrul său, îi zise: Rogu-te, lasă-mă să mă duc înapoi la frații mei, cari sunt în Egipt, ca să văd dacă mai trăesc. Și Ietro zise lui Moisi: Mergi în pace“.

7. Moisi nu îndrăsnia să se reîntoarcă în Egipt, din pricină că se temeă de rege, și de Egiptenii dela care fugise acum patruzeci de ani. Însă Dumnezeu îi zise: „Toți acei oameni cari căutau vieața ta au murit“. Moisi luă pe femeea sa și pe fiii săi și plecă în țara Egiptului; însă mai târziu, fiindu-i teamă să nu li se întâmple ceva, îi trimise înapoi în pământul Madianului. „Și Moisi luă toiagul lui Dumnezeu în mâna sa“.

8. „Și Domnul zise lui Aaron: Eși înaintea lui Moise în pustiu; și el merse, și-l întâmpină la muntele lui Dumnezeu și-l sărută. Și Moisi spuse lui Aaron toate cuvintele lui Dumnezeu, cu cari-l trimise și toate semnele cari i le ordonă“. În timpul călătoriei lor, Moisi și Aaron vorbiră cu multă atenție asupra însărcinării care le fusese dată de Dumnezeu.

9. Ajungând în Egipt, „Moisi și Aaron merseră și adunară pe toți bătrânii fiilor lui Izrail. Și Aaron le vorbi toate cuvintele, pe cari Dumnezeu le-a fost zis lui Moisi; și făcîu semnele înaintea poporului“.

10. „Și poporul crezî. Și auzînd, că lehoa ar fi cerelat pe fiii lui Izrail, și că El ar fi văzul apăsarea lor, se plecară și se închinară“.

Intrebări.

1. Ce motiv aduse Moise înaintea lui

Dumnezeu, pentru ca să nu primească însărcinarea de a fi conducătorul poporului său? Cum gândia că va fi primit de popor? Câte semne îi dădu Dumnezeu, prin cari ei să recunoască că El l-a trimis?

2. Ce îi întrebă Dumnezeu? Ce răspunse Moise? Ce poruncă îi dădu Dumnezeu? Ce se întâmplă? Ce făcîu Moise după porunca lui Dumnezeu? În ce se transformă șarpele?

3. Cu ce se acoperi mâna lui Moise, când o vâri în sân? Ce făcîu Moise, ca mâna să-i fie iarăși curată?

4. Ce trebuia să facă Moise dacă poporul nu ar fi crezut în aceste două semne?

5. Ce alt motiv mai spuse Moise, lui Dumnezeu? Ce îi răspunse Dumnezeu? Ce făgăduință îi dădu atunci? Pe cine îi făgădui Dumnezeu că îl va trimite cu Moise? Ce trebuia să spună Moise?

6. Unde se duse Moise, înainte de a se îndrepta spre Egipt? Ce îi ceru lui Ietro? Ce îi răspunse Ietro?

7. Pentru ce nu îndrăsnia Moise să se reîntoarcă în Egipt? Câți ani trecuseră din ziua când fugise? Ce se întâmplase cu necmicii săi? Pe cine luă Moise cu el? Ce făcîu după aceea? Ce luă în mâna sa?

8. Ce îi spuse Dumnezeu lui Aaron? Ce îi spuse Moisi lui Aaron, când se întâlniră? Care trebuie să fi fost lucrul asupra căruia au vorbit pe când mergeau spre Egipt?

9. Pe cine adunară Moise și Aaron? Ce spuse Aaron poporului? Ce semne fură date poporului?

10. Ce urmare avî asupra lor, cuvintele și semnele cari fură făcute? Ce făcîu poporul?

Lecțiunea 45. — 1 Noembrie 1924.

Moise și Aaron înaintea lui Faraon.

Textul biblic: 2 Moisi 5, 6, 1—17; 7, 1—14

De memorizat: „Și vă voiu lua pe voi de poporul Meu, și voiu fi Dumnezeuul vostru“. 2 Moisi 6, 7.

1. Regele Faraon, care domnise în Egipt în timpul când fugise Moisi, murise, și la tron îi urmase fiul său. După ce se sfătuiră împreună cu bătrânii poporului Izrail, Moisi și Aaron se duseră la rege și-i spuseră: „Așa zice Domnul, Dumnezeuul

lui Izrael: Lasă pe poporul Meu să meargă, ca să-Mi sărbătorească în pustiu”.

2. „Dară Faraon zise: Cine este Dumnezeu, de a cărui voce am eu să ascult, ca să las pe fiii lui Izrael? Nici pe Dumnezeu nu-l cunosc, nici pe Izrael nu-l voi lăsa să meargă”.

3. Fiii lui Izrael lucrau pentru Egipteni, la facerea cărămizilor și la clădirea palatelor și templelor; deasemenea lucrau și la împrejmuirea orașelor cu zid. Cărămizile erau făcute din lut amestecat cu paie, iar apoi erau puse la soare spre a se usca. Paiele le erau date de către cel însărcinat cu supravegherea lor.

4. Faraon gândi că Moisi și cu Aaron, vor lua dela lucru pe popor, și deaceea, chiar în aceeași zi el dădu ordin celor însărcinați cu supravegherea lor, ca să le dea o cantitate cât de mare de lucru; astfel ca ei să nu aibă timpul să asculte „cuvintele mincinoase”, după cum numiă Faraon, tot ceace spuneau Moisi și Aaron.

5. „Atunci împilatorii poporului și logofeții lor, ieșiră și vorbiră către popor, zicând: Așa zice Faraon: Nu vă mai dau paie! Duceți-vă singuri și vă strângeți paie de unde veți afla! Dară nimica nu se va micșora din munca voastră. Deci poporul se risipi în tot pământul Egiptului, ca să strângă miriști în loc de paiu. Și împilatorii îi siliau zicându-le: „Faceți munca voastră, ceace sunteți dafori pe toată ziua, ca și atunci când au fost paie”.

6. Din pricină că se numărau cărămizile și din pricină că nu puteau să facă atâtea câte li se cerea, slujbașii fiilor lui Izrael, pe cari împilatorii lui Faraon, i-a pus peste dâșii, fură bătuși, zicându-li-se: „Pentruce nu ați împlinit nici astăzi nici ieri suma hotărâtă de cărămizi, ca și mai înainte”.

7. Slujbașii fiilor lui Izrael, alergică să găsească pe Faraon spre a-i arată că îi eră peste puteri poporului, ca să facă acelaș număr de cărămizi ca și mai înainte. Inșă Faraon le zise: „Voi leneși sunteți, de aceea ziceți: Să mergem ca să jertfim lui Dumnezeu! Acum mergeți și lucrați, și paie nu vi se va da, și tot atâtea cărămizi veți face”.

8. Eșind dela Faraon, slujbașii poporului, întâlniră pe Moisi și pe Aaron și începură să-i învinuască de nenorocirea lor, și să-i facă răspunzători de toate relele cari fuseseră îndreptate împotriva fiilor lui Izrael.

9. Moisi încercă să le dea curaj reamintindu-le vreuna din făgăduințele lui

Dumnezeu, dar ei nu-l ascultară pentru micșorarea lor de suflet și pentru munca lor cea grea.

10. Moisi și Aaron se duseră din nou la Faraon și „făcură după cum a fost ordonat de Domnul”.

Aaron aruncă toeagul său înaintea lui Faraon și înaintea servilor săi, și el se prefăcu în șarpe.

11. La curtea lui Faraon se găsiu și fermecători. Acești oameni erau trimișii lui satan, care le dăduse puterea de a săvârși minuni. Faraon chemă pe înțelepți. „Fiecare își aruncă toiagul său, și ele se prefăcură în șerpi; dară toeagul lui Aaron înghiși toegele lor”. Cu toate acestea, Faraon nu dădu voce poporului să plece.

Intrebări.

1. In timpul acesta al Istoriei poporului Izrael, despre care vorbim acum, cine domniă în Egipt? Ce solie îi aduseră Moisi și Aaron din partea lui Dumnezeu?

2. Ce le răspunse Faraon?

3. Ce făceau fiii lui Izrael pentru Egipteni? Cum erau făcute aceste cărămizi? Cine le dădea paiul care le trebuia la facerea cărămizilor?

4. Ce gândiă Faraon? Ce porunca dădu el împilatorilor poporului? Cum erau socotite cuvintele lui Moisi și ale lui Aaron?

5. Ce veste aduseră împilatorii poporului Izrael din partea regelui? Ce trebuia să facă spre a avea paie? Ce se cerea din partea lor?

6. Ce le făcea slujbașilor fiilor lui Izrael când nu puteau să facă numărul de cărămizi pe cari îl cerea?

7. La cine alergică slujbașii fiilor lui Izrael? Ce lămurire îi dădură ei? Ce le răspunse regele? Ce ordin le dădu el?

8. Când ieșiră din palatul regelui, pe cine întâlniră slujbașii aceștia? Ce începură să facă? Pentru ce lucru îi făcea răspunzători pe Moisi și pe Aaron?

9. In ce chip încercă Moisi să-i încurajeze? Din ce pricină nu ascultă poporul cuvintele lui Moise?

10. In ce făcu Aaron când se duse la Faraon pentru a doua oară?

11. La curtea regelui se găsiu înțelepți și fermecători? Prin a cui putere puteau să facă ei aceste minuni? Pe cine chemă Faraon lângă el? Ce făcură descântătorii? Ce făcu toeagul lui Aaron? Totuși ce nu voi să facă Faraon?

Lecțiunea 46. — 8 Noembrie 1924.

Prima plagă. — Apa schimbată în sânge.

Textul biblic : 2 Moisi 7, 14—25; 8; 9, 1—12.

De memorizat : „Numai vei privi cu ochii tăi, și vei vedească răsplătirea celor nelegiuți”. Ps. 91, 8.

1. Nilul, prin revărsările sale, făcea din Egipt o țară bogată și înfloritoare. Acest fluviu era zeul Egiptenilor și în fiecare zi, regele, se coborâ la fărâm spre a i se închină. Dumnezeu spuse într-o zi lui Moisi ca să meargă să găsească pe Faraon a doua zi de dimineață, pe malurile fluviului, și să-i vorbească cu aceste cuvinte : „Domnul, Dumnezeul Ebreilor m'a trimis către tine ca să-ți zic: Lasă pe poporul Meu să meargă, ca el să-Mi servească în pustiu”. Dară Faraon se împotrivi să lase pe popor să iasă; căci trebuia să vadă cum se preface în sânge apa Nilului.

2. Moisi și Aaron făcură întocmai după cum le poruncise Dumnezeu, și fiindcă Faraon nu voi să dea voie poporului ca să plece, „Aaron ridicându-și toaieagul lovi apa fluviului înaintea ochilor lui Faraon și a servilor săi, și toate apele din fluviu se prefăcură în sânge. Și peștii cari erau în fluviu muriră, și fluviul se împuși; și Egiptenii nu putură să bea apa din fluviu, și era sânge în tot pământul Egiptului”.

3. „Și descântătorii din Egipt făcură asemenea cu fermecătoriiile lor; și inima lui Faraon se învârtoșă și nu ascultă de dânsii după cum zise Dumnezeu”. Și cu toate că plaga fină o săptămână, totuși Faraon nu voi să lase să plece poporul.

A doua plagă. — Broaștele.

4. Dumnezeu îi trimise lui Faraon a-ceastă veste : „Dacă nu vei voi să lași pe popor să plece, eacă, Eu voi bate cu broaște tot cuprinsul tău. Și râul va foi de broaște, cari se vor sui și vor veni în casa ta; în camera ta de dormit, și pe patul tău, și în casele servilor tăi, și în ale poporului tău, și în cuptoarele tale și în covatele tale. Așa broaștele se vor sui peste tine, și peste servii tăi, și peste poporul tău”.

5. La ordinul pe care-l dădu Aaron, eșiră broaștele. „Și descântătorii din Egipt făcură asemenea cu fermecătoriiile lor; și scoaseră broaște peste pământul Egiptului”. Atunci Faraon chemă pe Moisi și pe Aaron, și îi rugă să ceară dela Dum-

nezeu, să retragă broaștele, făgăduind că va lăsa pe popor”. „Moisi și Aaron ieșiră dela Faraon; și Moisi strigă către Dumnezeu pentru broaștele, cari le trimisese El peste Faraon. Și lehova făcu după cuvântul lui Moisi, și broaștele muriră de prin case, de prin curți, și de prin câmpuri. Și Egiptenii le adunară grămezi, grămezi, și se împuși pământul. Și văzând Faraon că are ușurare, i se învârtoșă inima, și nu ascultă de dânsii, după cum zise Dumnezeu”.

A treia plagă. — Țânțarii.

6. La porunca lui Dumnezeu „Aaron își întinse mâna sa cu toaieagul său, și lovi pulberea pământului; și o mulțime mare de țânțari veniră asupra oamenilor și asupra vitelor; toată pulberea pământului se prefăcu în țânțari în tot pământul Egiptului”. Descântătorii încercară și ei să facă să iasă țânțarii, însă nu putură. „Și descântătorii ziseseră lui Faraon : Acesta este degetul lui Dumnezeu ! Și totuși inima lui Faraon se învârtoșă, și nu-i ascultă pe dânsii, după cum zise Dumnezeu”.

A patra plagă. — Musca căinească.

7. „Și Dumnezeu zise lui Moisi : „Scoală-te de dimineață și stai înaintea lui Faraon; eacă el are să iasă la apă; și tu să-i zici : Așa zice Domnul : Lasă pe poporul Meu să meargă, ca să-mi servească ! Că de nu vei lăsa poporul Meu să meargă, eacă eu voi trimite peste tine . . . musca câinelui. . . Și Eu în acea zi voi deosebi pământul Goșen, în care locuiește poporul Meu, ca acolo să nu fie musca câinelui; ca tu să să cunoști, că Eu Domnul sunt în acel pământ”.

8. Plaga cu muște sosi, întocmai după cum spusese mai înainte Dumnezeu. Faraon chemă pe Moise și îi zise : „Mergeți, sacrificați Dumnezeui vostru în acest pământ ! Dară Moisi zise : Nu se cuvine nouă să facem așa. . . Cale de trei zile vom merge în pustiu, și vom sacrifica lui lehova Dumnezeul nostru, după cum ne va zice nouă”. Faraon atunci făgădui, că dacă Dumnezeu va face să nu fie muscă, atunci va lăsa pe popor să meargă. Inșă de îndată ce nu mai fură muște, inima lui Faraon se învârtoșă și astă dată, și nu lăsa pe popor să meargă”.

A cincea plagă. — Ciuma vitelor.

9. Adoua zi, Dumnezeu trimise o boală care lovi orice fel de vită, caii, cămilele,

boii și oile. „Și toate vitele Egiptenilor muriră; dar din vitele fiilor lui Izrail nici una nu muri. . .” Inșă inima lui Faraon se învârtoșă și nu lăasă pe popor să plece.

A șasea plagă. — Vărsatul negru peste oameni și vite.

10. Dumnezeu spuse lui Moise și lui Aaron ceea ce mai trebuia să facă. „Ei dară luară spuză din cuptor și steleră înaintea lui Faraon; și Moisi o risipi spre cer; și se făcu bube cu bășici, eșind la oameni și la vite. Și descântătorii nu putură sta înaintea lui Moisi din cauza bubelor; că și descântătorii aveau bube ca și toți Egiptenii”. Și Faraon nu îngădui nici de data aceasta să plece poporul.

Intrebări.

1. Care este însemnătatea Nilului pentru Egipt? Cum îl socoteau Egiptenii? Ce făcă regele în fiecare zi? Intr'o zi unde merse Moisi spre a-l găsi? Ce veste îi aduse din partea lui Dumnezeu?

2. Când Faraon refuză să lase pe popor să plece, ce făcū Moisi și cu Aaron? În ce fură schimbate apele Nilului? Ce se întâmplă cu pestii?

3. Atunci ce făcură descântătorii? Ce făcū Faraon când văzū că și descântătorii făcuseră la fel? Cât ținū această plagă? Cu toate acestea ce nu votă să facă Faraon?

4. Atunci ce veste trimise Dumnezeu, către Faraon? Până unde se întinseră aceste broaște?

5. Ce făcură descântătorii? Ce cerū Faraon lui Moisi și lui Aaron? Cum îndeplini Dumnezeu rugăciunea servilor Sai? Ce făcū Faraon când văzū că a trecut plaga?

6. La porunca lui Dumnezeu ce făcū Aaron? În ce se schimbă țărâna? Ce încercară să facă descântătorii? Au putut să facă să iasă țântarii? Atunci ce spuseră ei? Ce vru să facă Faraon?

7. A doua zi, în ce loc întâlni Moisi pe Faraon? Ce veste îi aduse? Ce deosebire făcū Dumnezeu între Egipteni și între fiii lui Izrail? Pentru ce?

8. Ce îi spuse Faraon lui Moisi când se ivi musca căinelui? Pentru ce nu primi Moisi propunerea lui Faraon? Atunci ce făgădui regele? Ce nu mai voi să facă Faraon de îndată ce nu mai fură muște?

9. Inșă ce pedeapsă grozavă îi ajunsă? Asupra cui căzū? Care fu sfârșitul? Ce deosebire făcū Dumnezeu și de data aceasta? Se hotărî Faraon să dea drumul poporului?

10. După aceea ce făcură Moisi și Aaron? În ce se prefăcū pulberea pământului? Fură atinși și descântătorii? La ce lucru se împotrivi Faraon?

Lecciónea 47.—15 Noembrie 1924.

Textul biblic: 2 Moisi 9, 13—35; 10; 11.

De memorizat: „De aceea nici un rău nu ți se va întâmplă, nici o plagă nu se va apropiă de cortul tău”. Ps. 91, 10.

A șaptea plagă. — Grindină și foc.

1. Cu toate că Egiptenii avuseseră de suferit până acum șase plăgi, totuși Faraon nu încetă de a opri pe fiii lui Izrail, să plece. Atunci Dumnezeu spuse: „Eacă, Eu mâine tot la această oră voi face să cadă grindină mare foarte, cum nu a fost asemenea în Egipt din ziua în care s'a întemeiat și până astăzi.

2. „Acum dară, trimite să adune toate vitele tale, și tot ce ai tu pe câmp; că toți oamenii și toate vitele câte se vor află pe câmp și nu vor fi strânse în casă, căzând peste dânșii grindina, vor muri. Acela dintre servii lui Faraon, care se temū de cuvântul lui Dumnezeu, își băgă servii săi și vitele sale în casă. Dar care nu luă aminte la cuvântul lui Iehova își lăasă pe servii săi și vitele sale pe câmp”.

3. „Moisi dară întinse toiagul său spre cer, și Dumnezeu dete tunete și grindină, și foc curgea pe pământ, și plouă Dumnezeu grindină peste pământul Egiptului. . . Și grindina lovi în tot pământul Egiptului totul depe câmp; dela om până la vită; mai lovi și toată erba câmpului, și strică toți arborii depe câmp. Numai în pământul Goșen, unde erau fiii lui Izrail, acolo nu a fost grindină”.

4. Atunci Faraon îi zise lui Moisi: „Eu această dată am păcăluit; Iehova este drept, dară eu și poporul meu suntem vinovați; rugăți-vă dară lui Iehova, (că acumă ajunge), ca să nu mai fie tunete și grindină, și eu vă voi lăasă să mergeți, și nu veți mai rămâne”. Inșă de îndată ce grindina și tunelele încetară, Faraon, învârtoșă inima sa, el și servii lui și. . . nu lăasă pe fiii lui Izrail să meargă”.

A opta plagă. — Lăcuste.

5. Atunci Dumnezeu îi spuse lui Moisi ca să meargă să spună lui Faraon că El va trimite o mulțime mare de lăcuste asupra întregului pământ al Egiptului. Această veste înfricoșă pe servii regelui, și ei stă-

ruiră pe lângă Faraon, ca să lase pe popor să meargă. Faraon se învoi să lase să plece bărbații, însă el spuse că femeile și copiii trebuia să rămână. Moisi răspunse: „Noi vom merge cu tinerii noștri și cu bătrânii noștri, cu feciorii noștri, și cu fetele noastre, cu turmele noastre și cu cirezile noastre“. Aaron și Moisi fură gonii dinaintea lui Faraon.

6. „Și Moisi își înlina toaagul său spre pământul Egiptului. Și Iehova aduse peste pământ un vânt de răsărit toată ziua aceea și toată noaptea; și dimineața acel vânt de răsărit aduse lăcuste. . . Ele acoperiră privirea a tot pământul, și pământul s'a întunecat, și ele mâncară toată iarba pământului, și toate fructele pomilor, pe cari grindina le mai lăsase. Nu mai rămase nici o verdeață pe lemne, nici în iarba câmpului, în tot pământul Egiptului. Și Faraon chemă curând pe Moisi și pe Aaron, și le zise: Păcătuil-am înaintea Domnului Dumnezeuului vostru și împotriva voastră“. Însă de îndată ce Dumnezeu făcu ca să sufle un vânt puternic dela apus, care luă lăcustele cu el și le aruncă în Marea Roșie, regele din nou nu mai voi să lase pe popor să plece.

A noua plagă. — Intunecare trei zile.

7. La porunca lui Dumnezeu, „Moisi înlina mâna sa spre cer, și se făcu întunecare foarte mare peste tot pământul Egiptului, trei zile. Nu se vedea unul pe altul, și nimeni nu se sculă din locul său trei zile; dară toți fiii lui Izrail aveau lumină în locuințele lor“.

8. Atunci Faraon îi spuse lui Moisi că poporul putea să plece, însă turmele trebuia să rămână în țară. Dară Moise îi răspunse lui Faraon că poporul își va lua turmele, cu el. Atunci Faraon îi spuse lui Moisi: „Du-te dela mine și ferește-te să nu vezi fața mea; că în ziua, în care vei vedea fața mea, vei muri. Atunci Moisi răspunse: „Bine ai zis! Eu nu voi mai vedea fața ta“.

A zecea plagă. — Moartea întâilor născuți în Egipt.

9. „Și Iehova zise lui Moisi: Încă o plagă voi mai aduce peste Faraon și peste Egipt, și el după aceasta vă va lăsa de aici“. Astfel spuse Dumnezeu: „Pela mijlocul nopții acesteia voi trece Eu prin mijlocul Egiptului; și tot întâiu-născutul va muri în pământul Egiptului, dela întâiu-născutul lui Faraon care șade pe tronul său, și până la întâiu-născutul servei

care șade la rășniță, și toți întâii-născuții vililor.

10. „Și va fi bocet mare în tot pământul Egiptului; căruia asemenea n'a mai fost și asemenea căruia nu va mai fi“. Această plagă care veni, făcu pe Faraon să silească pe fiii lui Izrail să părăsească țara.

Intrebări.

1. Cu toate că asupra Egiptenilor veniseră șase plăgi, totuși ce nu voi Faraon să facă? Ce trebuia să se întâmple a doua zi?

2. Ce trebuia să facă poporul? Prin ce se deosebeau cei cari credeau în Dumnezeu, de cei cari nu credeau în Dumnezeu?

3. Ce stricăciuni făcu această plagă? Ce parte a țării fu ferită de această plagă?

4. Ce zise Faraon, când văzu această plagă? Ce spuse el, despre Dumnezeu? Ce spuse despre poporul său? Ce rugămintă făcu lui Moisi și lui Aaron? Ce făgădui din nou? Când încetă plaga, ce făcu Faraon împreună cu servii săi?

5. Ce plagă mai trebuia să vină după plaga cu grindină și foc? Ce a făcut Faraon și servii săi când au văzut această plagă? Cui dădu voie Faraon, să părăsească țara? Ce răspunse Moisi?

6. Ce se întâmplă, când Moisi înlina toaagul său asupra țării? Ce aduse vântul de răsărit? Ce stricăciune pricinuiră lăcustele? Ce se grăbi să facă Faraon? Ce se întâmplă cu lăcustele? Ce învoire dădu atunci Faraon? Ce făcu însă Faraon, de îndată ce trecu această plagă?

7. Ce plagă mai veni încă? Cât timp ținu ea? Cum arătă Dumnezeu că ocrotește pe poporul Său?

8. Ce învoire dădu atunci regele? Ce răspunse Moisi?

9. Câte plăgi spuse Dumnezeu, că va mai trimite asupra Egiptenilor? Atunci ce va face Faraon, cu poporul lui Izrail? Cine trebuia să moară în acea noapte?

10. Ce urmă să se audă atunci în tot pământul Egiptului? La vederea acestei plăgi, ce trebuia să facă Faraon?

Lecțiunea 48.—22 Noembrie 1924.

Textul Biblic : 2 Moise 12, 1—36.

De memorizat: „Paștele nostru, Hristos, injunghiat fu“. 1 Corinteni 5, 7.

1. Fiii lui Izrail trăiseră în Egipt, timp

de mai mulți ani. Ei munciseră mult timp, sub conducerea și supravegherea șefilor asprii și nemiloși, și erau foarte doritori de libertate. Ei doriau să părăsească Egiptul. Dumnezeu le făgăduise să-i scoată din Egipt și să-i conducă în propria lor țară care era în pământul Canaan. Timpul când trebuia să se împlinească această făgăduință, sosise. Dumnezeu trimisese asupra Egiptenilor nouă plăgi și cu toate acestea Faraon tot nu voia să lase să plece poporul.

2. Atunci Dumnezeu îi zise lui Moisi: „Încă o plagă voi mai aduce peste Faraon și peste Egipt; și el după aceasta vă va lăsa de aci”. Dumnezeu dădu poporului Său, sfaturi, spre a se pregăti în vederea acestei ultime și mare plagă.

5. „Atunci Moisi chemă pe toți bătrânii lui Izrail, și zise: Alegeți-vă și luați vouă câte un miel, după familiile voastre, și înjunghiați pasca. Și luați mănuchi de isop, și-l muiati în sângele din strachină, și cu acel sânge din strachină ungeți pragul și cei doi stâlpi ai ușei, și minenea să nu iasă pe ușa casei sale până dimineața”.

4. „Căci Dumnezeu va trece, ca să bată pe Egipteni, și văzând sângele pe prag și pe cei doi ușori, va trece Dumnezeu pe lângă ușe, și nu va lăsa pe pierzător să intre în casele voastre, ca să vă bată”.

5. Sângele împrăștiat pe pragul de sus al ușilor, arată că acolo erau familii cari credeau în Dumnezeu și cari îl ascultau. Primul născut din fiecare casă, la care nu se făcuse această stropire cu sânge, trebuia să moară în acea noapte. Însă îngerul Domnului trebuia să treacă pe deasupra caselor, la cari fusese împrăștiat sângele mielușelului, fără a le aduce vre'un rău.

6. Sfintele Scripturi numesc pe Domnul Hristos „Paștele nostru”, pentru că El a vărsat sângele Său pe cruce spre a ne smulge din moartea veșnică.

7. În noaptea în care Izrailiții trebuia să iasă din Egipt, fiecare familie trebuia să mănânce în grabă carnea unui miel fript la foc; fiecare trebuia să aibă mijlocul încins, încălțăminte în picioare și toiagul în mână. Fiii lui Izrail făcură așa după cum le poruncise Dumnezeu.

8. „Și la miezul nopții, bătă Domnul tot întâiul-născut în pământul Egiptului; dela întâiul-născut al lui Faraon care ședea pe tronul lui, până la întâiul-născutul capriului din închisoare, și tot întâiul-născutul vitelor. Și Faraon se sculă în noaptea aceea el și toți servii lui și toți Egiptenii,

și se făcū bocet mare în Egipt, că nu era casă în care să nu fie un mort”.

9. Faraon chemă pe Moisi și pe Aaron și le zise: „Sculăți-vă și ieșiți din poporul meu, voi și poporul lui Izrail; mergeți și serviți lui Iehova cum ați zis. Luați-vă și turmele și cirezile voastre, cum ați zis; duceți-vă și mă binecuvântați și pe mine. Și Egiptenii siliau pe popor foarte, și se grăbiau să-l facă să iasă din țară; căci ziceau: Toți pierim”.

10. Egiptenilor le era frică că vor pieri cu toții, dacă fii lui Izrail nu vor ieși cu toții cât mai în grabă din țară. Deasemenea, când Izrailiții cereau dela Egipteni vase de argint, de aur precum și vestiminte, ceace nu era decât o plată a muncilor grele pe cari le făcuseră, — Domnul îmuită inima Egiptenilor și ei dădură fiilor lui Izrail tot ceace le trebuia pentru călătoria lor.

11. Fiii lui Izrail, cu copăile (căpisterele) pe umeri, părăseau Egiptul spre a merge să se așeze în pământul pe care Dumnezeu făgăduise că-l va da lor. Știind cu siguranță că Dumnezeu îi va liberă, ei se așezară cu toții în același loc, se așezară în grupe conduse de șefii aleși, și așteptară timpul când să pornească la drum.

Intrebări.

1. Unde locuira fii lui Izrail timp de mai mulți ani? Pentru ce voiau ei să părăsească Egiptul? Ce făgăduință le dăduse Dumnezeu? Cu ce lovide El pe Egipteni spre a-l face pe Faraon să lase pe popor? Însă ce făcū Faraon?

2. Ce spuse Dumnezeu, lui Moisi, că va face pentru ca Faraon să lase pe popor? Ce sfaturi dădū Dumnezeu poporului Său?

3. Ce spuse Moisi, bătrânilor? Ce trebuia să facă fiecare familie Izrailită, chiar în noaptea în care poporul trebuia să părăsească Egiptul? Ce trebuia să facă cu sângele mielușelului?

4. Ce va face Dumnezeu în țara Egiptului? Din ce pricină trebuia să fie cruțați primii-născuți ai fiilor lui Izrail?

5. Ce arată sângele împrăștiat pe pragul de sus al ușilor? Ce trebuia să se întâmple în toate casele unde nu se făcuse această stropire? Pentru ce lucru erau fără nici o grijă, familiile cari urmaseră sfaturile lui Dumnezeu?

6. Cum este numit Domnul Hristos? Pentru ce are acest nume?

7. Ce trebuia să facă cu carnea mielușelului? Ce pregătire trebuia să facă

fiii lui Izrail spre a putea porni chiar în clipa hotărârită?

8. Ce se întâmplă la miezul nopții? Ce făcù Faraon împreună cu servii săi? Ce se auziă în Egipt?

9. Pe cine chemă Faraon, chiar în acea noapte? Ce rugăminte îi făcù Faraon? Ce le dădù voie Faraon, fiilor lui Izrail, ca să ia cu ei? Ce cerù pentru el însus? Cine împreună cu regele, doreă ca Izrailiții să părăsească Egiptul cât mai curând?

10. Pentru ce îi siliau pe fiii lui Izrail, să plece? Ce primiră dela Egipteni?

11. Ce duseră pe umerii lor, fiii lui Izrail, când părăsiră Egiptul? Către ce pământ se îndreptau? Ce alte pregătiri mai făcuseră?

Lecțiunea 49.—29 Noembrie 1924.

Trecerea Mării Roșii.

Textul biblic: 2 Moise 12, 37—51; 13, 17—22; 14.

De memorizat: „Și i-a dus în siguranță, așa că nu s'au temut de nimic; iar pe neamicii lor marea i-a acoperit“. Ps. 78, 53.

1. Pe timpul când Iosif eră guvernator, casa lui Iacob sau a lui Izrail, care venise să se așeze în Egipt, aveau 70 de persoane. Când ei părăsiră pământul Canaan, numărul lor crescuse la șase sute de mii de bărbați pedestrii, fără de copii. Și cu ei eși amestecătură mare de străini, și turme de oi și de boi, vile multe foarte.

2. Două drumuri duceau din Egipt spre Canaan, unul eră scurt iar altul eră lung. Primul trecea prin țara Filistenilor. Dar, fiindcă Filistenii ar fi putut să creadă că Izrailiții erau sclavi fugari, și cum ei ar fi putut să le facă războiu, Dumnezeu îi făcù să pornească pe un drum mult mai lung, însă mai sigur, și anume pe drumul care mergea pe lângă malurile mării Roșii.

3. „Și Iehova mergea înaintea lor, ziua în stâlp de nor, spre a le arătă calea, iar noaptea în stâlp de foc, spre a lumina lor, ca ei să poată merge ziua și noaptea“.

4. Izrailiții străbătuseră mulți kilometri, printr'un pământ neroditor și pustiu, și începuseră să obosească, când Dumnezeu îi spuse lui Moisi să așeze corturile lângă Marea Roșie“.

5. De abia părăsiseră Egiptul, când „se dădù în știre regelui din Egipt că poporul fugese“, și că nu se va mai întoarce.

Atunci, „inima lui Faraon și a servilor lui în privirea poporului se schimbă, și ziseră: Ce am făcut noi, de am lăsat pe Izrail să meargă și să nu ne mai servească nouă?“

6. Atunci Faraon „înhamă carul său, și luă poporul său cu sine; și luă șase sute de care alese și toate carele din Egipt, și peste toate puse căpetenii. . . Și Egiptenii îi urmăreau pe ei, și îi ajunseră, tăbărâți fiind lângă mare. . . Aci se aflau loji caii, toate carele lui Faraon și călăreții lui și toată armata. . . Fiii lui Izrail își ridicară ochii, și iacă Egiptenii veneau în urma lor; și fiii lui Izrail se temură foarte și strigară către Iehova“. Ei se temeau că vor cădea în mâinile Egiptenilor, căci nu puteau să fugă nici la dreapta nici la stânga din pricina munților, iar înaintea lor eră marea.

7. Ei uitaseră cât fuseseră de fericiți atunci când plecară din Egipt, și începură să învinuiască pe Moisi zicând: „Au nu erau morminte în Egipt, de ne-ai scos pe noi să murim în pustiu?“ Moisi răspunse poporului: „Nu vă temeți, stați bine și așteptați să vedeți mântuirea cea dela Dumnezeu pe care o va face vouă astăzi, pe vrăjmași nu-i veți mai vedea în veci. Iehova se va lupta pentru voi“.

8. Atunci îngerul Domnului, care mergea înaintea taberei lui Izrail, plecă, și merse în urma lor; și stâlpul de nor se ridică dinaintea lor, și stelele dinnapoia lor. Și el veni între tabăra Egiptenilor și între tabăra lui Izrail. Și el pentru unii eră un nor întunecos, iar altora le lumină noaptea, încât unii de alții nu se apropiară toată noaptea“.

9. „Și Moisi întinzându-și mâna sa spre mare, Domnul printr'un vânt de răsărit făcù ca marea să se retragă toată noaptea, și marea o făcù uscală; și apa se despică. Și fiii lui Izrail merseră în mijlocul mării pe uscat; și apa le eră lor ca un perete de-a dreapta și de-a stânga“.

10. „Și Egiptenii luându-se după dânșii, intrară în urma lor în mare, adevăți loji caii lui Faraon, carele lui și călăreții lui. Și eră pe la vecherea dimineții, și Dumnezeu din stâlpul de foc și din cel de nor căută asupra armatei Egiptenilor și armata Egiptenilor o turbură; și depărtă roatele carelor lor, încât îi duceau cu greutate. Atunci ziseră Egiptenii: Să fugim de dinaintea lui Izrail, că Iehova se luptă pentru dânșii asupra Egiptenilor“.

11. Și când Izrailiții fură în siguranță pe țărm, la porunca lui Dumnezeu, „Moisi își întinse mâna sa spre mare. . . Și in-

torcându-se apa înapoi, acoperi carele și pe călăreji din toată oastea lui Faraon, cari intraseră după Izrailiți în mare, nici unul dintr'ânșii nu mai rămase".

12. „Așfel mântui lehova pe Izrail în ziua aceea de mâna Egiptenilor, și Izrail văzû pe Egipteni morți pe fârmul mării... Și poporul se temû de lehova, și crezû lui lehova și lui Moisi servul Său".

Intrebări.

1. Câte persoane erau în casa lui Iacob când veniseră să se așeze în Egipt? Câți erau când au plecat din Egipt? Ce luară Izrailiții cu ei, când plecară din Egipt?

2. Care eră deosebirea între cele două drumuri cari ducegu din Egipt spre Canaan? Pentru ce nu lăsă Dumnezeu ca fiii lui Izrail, să pornească pe drumul ce eră mai scurt? Pe care drum porniră ei?

3. Cine îi călăuziă în timpul zilei? Cine le lumină în timpul nopții?

4. Ce fel de pământ trebuî să străbată, după ce au ieșit din Egipt? Lângă care mare spuse Dumnezeu lui Moisi să așeze corturile?

5. Ce i se dădû în știre lui Faraon, puțin timp după ce Izrailiții eșiseră din Egipt? Ce își ziceau Egiptenii unii către alții?

6. Ce făcû regele Egiptului? Ce făcură Izrailiții când văzură că se apropie Egiptenii? Din ce pricină se temeau ei că nu vor scăpa din mâna armatei Egiptenilor?

7. Ce uitaseră ei? Pe cine începură să învinovățească? Ce spuse Moisi poporului?

8. În ce fel despărși Dumnezeu pe Izrailiți de Egipteni? Cum eră norul pentru Egipteni? Dar pentru Izrailiți?

9. Ce făcură apele Mării Roșii, când Moisi, din ordinul lui Dumnezeu, își întinse mâna asupra lor? Cum trecură Izrailiții prin mare?

10. Cine se luă după dânșii în mare? Cine privi asupra taberei Egiptenilor? Cine îi turbură? Ce spuseră ei?

11. Ce poruncă dădû Dumnezeu lui Moisi? Ce se întâmplă când Moisi întinse din nou mâna sa asupra mărei?

12. În ce chip se purtară ei față de Dumnezeu și față de Moisi?

De memorizat: „Părinții noștri au mâncat mană în pustiu, după cum este scris: „pâine din cer le dete să mănânce". Ioan 6, 31.

1. Cu inimă veselă, fiii lui Izrail urmașeră stâlpu de nor care îi călăuzise în trecerea lor prin Marea Roșie. Dumnezeu îi scăpase din mâna neamicilor lor. Stâlpu de nor îi călăuziă într'o țară neroditoare și pustie. Apa pe care o aduseseră în vasele lor, se isprăvise; „și merseră trei zile prin pustiu, și apă nu aflară".

2. „Și ajunseră la mare; dar ei nu putură să bea apă din Mare, că eră amară; ... Și poporul murmură contra lui Moisi, zicând: Ce vom bea? Atunci el strigă către lehova; și lehova îi arăă lui un lemn, și-l aruncă în apă, și apa se îndulci. . . Și veniră la Elim, unde erau douăsprezece fântâni de apă, și șaptezeci de palmieri; și tăbăriră lângă apă".

3. Curând însă, porniră iarăș la drum. Și după o lună de când eșiră din Egipt, ei poposiră pentru prima dată în pustiu Sin. Merindele, pe cari le luaseră cu ei, erau aproape terminate, și începură să se leamă că în curând nu vor mai avea nimic ce să mănânce. Ei uitaseră pe Acela care le purtă de grije, și din nou, învinuiră pe Moisi și pe Aaron, că i-a adus în pustiu spre a-i omori. Moisi le reamini că atunci când ei murmură asfel, ei nu o fac aceasta împotriva lui Aaron, ci chiar în contra lui Dumnezeu însuș.

4. „Și Dumnezeu vorbiă către Moisi zicând: Am auzit murmurul fiilor lui Izrail; spune lor zicând: Intre amândouă serile veși mănca carne, și dimineața, vă veși sătura de pâine, și veși cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru".

5. „Și seara veniră prepeleje, de acoperiră tabăra, iar dimineața zăcea un strat de rouă împrejurul taberei. Iar după ce acel strat de rouă dispărû, iacă pe fața pământului ceva mărunț, desghiocat, mărunț ca bruma pe pământ". „Și casa lui Izrail chemă numele ei de mană. Și ea seamănă cu sămânța de coriandru, alb, și avea gustul de turtă cu miere".

6. „Așă ei culeseră în toată dimineața fiecare după nevoia sa; și încălzindu-se soarele, se topiă". Unii culegeau mai mult, alții mai puțin; însă când măsurară, „nici cel ce strânse mai mult nu avû mai mult, nici cel ce strânse mai puțin, nu avû mai puțin". Ei „o măcinară în moară, sau o sdrobiră în piua, și o fierșeră în oale, și făcură dintr'ânsa plăcinte". 4 Moise 11, 8. „Și Moisi zise către dânșii: Nimenea să nu lase din aceasta până a doua zi.

Lecțiunea 50.—6 Decembrie 1924.

Apele îndulcite. — Mana.

Textul biblic: 2 Moise 15, 22—27; 16.

Dară nu ascultară de Moisi, ci lăsară unii până a doua zi, și aceasta făcū vermi și se impuși; și Moisi se mântie pe ei foarte“.

7. „Și în ziua a șasea ei culeseră pâine în-doită“, și Moisi le zise: „Aceasta este aceea ce a zis Iehova: Măine este repaus, Sabat sfânt lui Iehova; coaceți azi ce aveți să coaceți, și fierbeți ceea ce aveți să fierbeți; și tot ce va întrece, strângeți păstrând pentru mâine“.

8. „Și ei rămășița o strânseră până a doua zi, după cum le ordonase Moise; și nu se impuși, nici vermi nu se făcură într'ansa. Atunci zise Moisi: Mâncați aceasta astăzi, căci astăzi este Sabatul lui Iehova; aceasta nu veți afla astăzi pe câmp. În șase zile să o culegeți, iar a șaplea zi este Sabat, în care nu va fi nimic“.

9. Dumnezeu fu nemulțumit când văzū că poporul tot nu-L ascultă, și zise lui Moisi: „Până când vă împotriviți de a păzi poruncile Mele și legile Mele? Vedeti, pentru că Dumnezeu v'a dat vouă Sabatul, pentru aceea vă dă El vouă în ziua a șasea, pâine pentru două zile; să șadă fiecare acasă, și nimenea să nu iasă din locul său în ziua șaptea“.

10. Dumnezeu îi spuse lui Moisi ca să umple un gomer de mană spre a o păstră, ca astfel cei cari vor veni după ei, să vadă pâinea pe care au mâncat-o fiii lui Izrail pe când erau în deșert. Pentru ca să poată să o păstreze, Aaron o puse într'un vas de lemn.

11. Pe când Domnul Isus eră pe pământ, Dânsul le vorbiă despre vremea când fu trimeasă mana din cer, spre a hrăni pe fiii lui Izrail. El le spuse ucenicilor Săi: „Eu sunt pâinea vieții“. În acelaș chip după cum păzi pe fiii lui Izrail să nu moară de foame, în pustiu, tot astfel va păzi dela pleirea celor răi, pe acei cari vor crede în El.

Intrebări.

1. Cum erau fiii lui Izrail în timp ce treceau prin Marea Roșie? Cine le arătă lor drumul în timpul acestei călătorii? Câte zile merșeră ei fără a găsi apă?

2. La care izvor sosiră? Pentru ce nu au putut să bea apă din acest izvor? Ce făcū poporul din nou? Către cine se îndreptă Moisi în această încercare? Ce îi spuse Dumnezeu să facă? În ce finit poposiră ei?

3. Cât timp trecuse dela ieșirea lor din Egipt și până în ziua când poposiră

pentru prima dată în deșertul Sin? Din ce pricină începū să se îngrijască poporul? Ce uitaseră ei? Pentru ce motiv îl învinuiau pe Moisi? Ce le reaminti Moisi?

4. Ce auzise Dumnezeu? Ce hrană le făgădui?

5. Ce acoperi tabăra chiar în aceea seară? Ce văzū poporul a doua zi de dimineață? Cu ce semănă mana? Ce gust avea ea?

6. Când trebuia să o culeagă? Ce se întâmplă cu aceea ce rămânea pe pământ? Toți au cules aceeaș cantitate? Cât avea fiecare când au măsurat? Ce îi sfătuī Moisi? Pentru ce nu puteau să culeagă pentru două zile?

7. Câtă mană trebuia să adune în ziua a șasea? Ce pregătiri trebuia să facă în vederea Sabatului? Ce trebuia să facă cu aceea ce le rămânea?

8. Mana pe care o mai opriau din aceea pe care o culeseră în ziua a șasea, se păstră și a doua zi? Ce sfaturi le dădu Moisi cu privire la acest lucru? În câte zile dintr'o săptămână, trimetea Dumnezeu mana? În ce zi n'o trimetea? Ce se încercară să facă în ziua șaptea, cățiva din popor?

9. Cum fu Dumnezeu, când văzū purtarea lor? Ce îi spuse lui Moisi? Ce trebuia să facă poporul în ziua șaptea?

10. Pentru ce porunci Dumnezeu ca ei să păstreze un gomer de mană? Ce făcū Aaron?

11. Despre ce vorbi Isus într'o zi, pe timpul când a fost pe pământ? Ce spuse despre El însuș? În ziua când pământul va fi dat focului, cum va ocroti Isus pe fiii Săi?

Lecțiunea 51.—13 Decembrie 1924.

Apa din stâncă.

Lupta cu Amalechiții — Ietro.

Textul biblic: 2 Moise 17 și 18.

De memorizat: „Ei băură dintr'o stâncă spirituală ce veniă după ei; și stâncă aceasta este Hristos“. 1 Cor. 10, 4.

1. Fiii lui Izrail fură călăuziți din pustiu Sin până la Refidim, unde își așezară corturile. Și din pricină că nu găsiu nici un pic de apă de băut, îl învinuiră pe Moisi și îi ziseră: „Dă-ne apă să bem!“ Moisi le-a răspuns: „Pentru ce căutați ceartă cu mine? Pentru ce ispitivi pe Domnul?“ Poporul stătea acolo, chinuit

de sele, și cârtia împotriva lui Moisi. El zicea: „Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sele aici, cu copiii și turmele noastre?”

2. Și Moisi strigă către Dumnezeu, zicând: „Ce să fac cu poporul acesta? Încă puțin și mă vor ucide cu pietre”. Deși fii ai lui Izrail, ei ajunseseră chiar să uite pe Dumnezeu și chipul minunat în care au fost conduși până aci. Cu toate că ei nu credeau în El, totuși Dumnezeu nu încetă de a le purta de grije și de a-i ocroti.

3. „Și Dumnezeu zise lui Moisi: Treci înaintea poporului, și ia cu tine vreo câțiva din bătrânii lui Izrail; ia-ți în mână toiagul cu care ai lovit râul, și pornește! Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; vei lovi stânca și va ieși apa din ea, și poporul va bea”. După cum ne arată și versetul pe care îl avem de memorizat, putem să înțelegem că această stâncă preînch:puște pe Domnul Isus Hristos, care a fost lovit pentru păcatele noastre.

4. O apă rece și limpede ieși din stâncă și potoli seteă poporului. La porunca lui Dumnezeu, Moisi întrebuiță varga sa spre a pedepsi pe Egipțeni. De data aceasta însă, Dumnezeu, în mila Sa cea mare, îi spuse să folosească aceeaș vargă, spre a redă poporului Său puteri și veselie.

5. În aceste țări locuia un popor puternic și numeros, Amalechii. Ei aveau puteri foarte rele și doriau să facă războiu; astfel că ei porniră împotriva Izraielitilor spre a se lupta cu ei. Moisi alege pe un tânăr îndrăzneț și viteaz și îi zise: „Alege niște bărbați, și ieși de luptă împotriva lui Amalec. Iar eu voi sta mâine pe vârful dealului, cu toiagul lui Dumnezeu în mână”.

6. „Iosua a făcut ce-i spusese Moisi, și a ieșit să lupte împotriva lui Amalec. Iar Moisi, Aaron și Hur, s'au suit pe vârful dealului. Când își ridică Moisi mâna, eră mai tare Izrail; și când își lăsă mâna în jos, eră mai tare Amalec”.

7. „Măinile lui Moisi fiind trude, ei au luat o piatră, au pus-o sub el, și el a ezut pe ea. Aaron și Hur îi sprijiniau mâinile, unul deoparte, iar altul de alta; și mâinile lui au rămas întinse până la sfîșitul soarelui. Și Iosua a biruit pe Amalec și poporul lui cu tăișul sabiei”.

8. Îndată ce Ietro, preotul Madianului, socrul lui Moisi, a aflat tot ce făcuse Dumnezeu pentru Moisi și poporul Său Izrail; cum „scosese pe Izrail din Egipt”, luă pe Sefora femeea lui Moisi, și pe cei doi

fii ai săi și porni în pustiu spre a găsi pe Moisi.

9. „Moisi a ieșit înaintea socrului său, s'a aruncat cu fața la pământ și l-a sărutat. S'au întrebat unul pe altul de sănătate, și au intrat în cortul lui Moisi. Moisi a istorisit socrului său tot ce a făcut Domnul împotriva lui Faraon și împotriva Egiptului, pentru Izrail. . . Și Iethro s'a bucurat”.

10. „Și a doua zi, sezù Moisi, ca să judece pe popor”. Poporul veni la el, într'un număr foarte mare, de dimineața și până seara, astfel în cât Moisi aveă foarte mult de lucru. Ietro, socrul său, îi zise: „Ce faci tu nu este bine. . . Te istovești singur. . . Alege din tot poporul oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei; pune-i peste popor drept căpetenii peste o mie, peste o sută, căpetenii peste cincizeci și peste zece”.

11. Moisi a ascultat sfatul socrului său. . . Moisi a ales oameni destoinici din tot Izrailul. . . Ei judecau poporul în tot timpul; aduceau înaintea lui Moisi pricinile cele grele, iar toate pricinile cele mici le judecau ei înșiși. Apoi Moisi lăsă pe socrul său, care se duse în pământul lui.

Intrebări.

1. *Încotro se îndreptară fiii lui Izrail, după ce ieșiră din pustiu Sin? Ce nu găsiu în Refidim? Pe cine îl învoinură din nou?*

2. *De îndată ce începură să murmure, ce lucru ar fi putut face? Cum ajunseseră fiii lui Izrail? Ce uitaseră ei? Cu toate că ei nu mai aveau încredere în Dumnezeu, totuși ce nu încetă Dumnezeu să le facă?*

3. *Ce poruncă dădu Dumnezeu lui Moisi? Cine trebuia să meargă cu Moisi? Ce trebuia să ia Moisi? Unde stătù Dumnezeu? Ce trebuia să facă Moisi în fața stâncei? Pe cine preînch:puia această stâncă?*

4. *Cum putù poporul să-și potolească seteă? Ce adusese varga lui Moisi asupra Egipțenilor? Dar fiilor lui Izrail, ce le dăduse ea?*

5. *Ce popor păgân trăia în această țară? Ce făcură Amalechii? Pe cine alesese Moisi? Ce poruncă ti dădu lui Iosua? Ce trebuia să facă Moisi, a doua zi?*

6. *Cine se sui pe vârful dealului în ziua luptei? Ce se întâmplă când Moisi își lăsă mâna în jos?*

7. *Ce făcură Aaron și Hur? Cine câștigă lupta?*

8. Cine auzi vorbindu-se despre minunile pe cari le făcuse Dumnezeu prin Moisi? Pe cine aduse Ietro lângă Moisi?

9. Cum primî Moisi pe Ietro? Despre ce vorbîau ei?

10. Ce făcû Moisi a doua zi? Cât timp veniră la Moisi, fiii lui Izrail? Moisi obosise? Ce îi spuse Ietro lui Moisi cu privire la acest lucru? Ce fel de oameni îl sfătui să aleagă pentru a face dreptate în popor?

11. Ce făcû Moisi în urma sfatului pe care i-l dase socrul său? Cari pricini numai, erau aduse înaintea lui Moisi? După aceasta unde plecă Ietro?

Lecțiunea 52.—20 Decembrie 1924.

Recapitulare.

Textul biblic: 1 Moise, 46 până la 2 Moise 18.

(Să se reamintească toate versetele cari au fost de memorizat în cursul acestui trimestru).

1. Iacob împreună cu familia sa în număr de 66 persoane, fără a mai număra și servitorii, veniră din Canaan spre a se așeza în pământul Goșen, din Egipt. Lui Faraon îi pricinui multă bucurie, și ei progresară atât în vitele mari cât și în cele mici. La moartea lui Iacob, Iosif împreună cu mai multe alte persoane plecară în Canaan spre a-l înmormânta. După mai mulți ani, muri și Iosif. Înainte de a muri Iosif, ceru frașilor săi ca să-i fâgăduiască, că atunci când Dumnezeu le va spune să iasă din Egipt, îi vor lua și oasele lui.

2. Fiii lui Iacob, sau ai lui Izrail, ajunseră atât de numeroși, încât regele începû să se teamă ca nu cumva Izrailiții să se ridice cu răsboiu în contra Egiptenilor. Din acel moment, Egiptenii începură să-i socotească pe Izrailiți ca sclavi și îi obligară să lucreze sub supravegherea unor șefi aspri și nemiloși. Totodată regele mai dădû și o poruncă, prin care toți primii-născuți de parte bărbătească trebuiau să fie omorîți. O mamă își ascunse copilul trei luni; în cele din urmă îi făcû un coșuleț de papură, îl unse cu smoală, așeză pe copil în coșuleț și îi dădû drumul pe apa fluviului. Fiica lui Faraon, văzându-l, avu milă de el și îl scăpă. Copilul fu crescut chiar de mama sa până la vârsta de 12 ani; apoi el ajunse fiul prinjesei care îi dădû numele de Moise.

3. Moise trăi în palatele regelui până la etatea de 40 de ani, dar niciodată nu uitase ceea ce îl învățase mama sa despre adevăratul Dumnezeu. Mereu se gândia la fâgăduința pe care o făcuse Dumnezeu cu privire la liberarea fiilor lui Izrail din sclavia Egiptului, și de a-i readuce în pământul fâgăduit. Într'o zi Moisi văzû pe un Egiptean că chinuia pe unul dintre frașii săi. Atunci el omori pe Egiptean și-l ascunse în nisip.

4. Faraon călură pe Moisi și voiă să-l omoare din pricina omorului pe care îl făcuse. Dar Moisi fugi în ținutul Madianului. Acolo, el locui la marele preot și îi îngrijii de turme. Într'o zi Dumnezeu îi vorbi lui Moisi din mijlocul unui rug de foc și îi spuse că pe el l-a ales spre a scoate pe poporul Său din Egipt. Moisi căută să scape de această însărcinare, însă Dumnezeu îi fâgădui că va fi cu el și că îl va ajuta.

5. Dumnezeu dădû lui Moisi trei semne, sau minuni, pe cari trebuiau să le facă în fața fiilor lui Izrail, ca astfel ei să creadă că Dumnezeu l-a trimis pe Moisi spre a-i liberă din sclavie. Primul semn fu că toiagul lui Aaron se schimbă în șarpe, apoi Moisi vârî mâna în sân și când o scoase eră plină de lepră, iar când o vârî din nou în sân se făcû iarăș curată. Iar cel de al treilea semn fu că Moisi schimbă apa în sânge. Aaron fratele lui Moisi, venise în plimbare pela el, și Dumnezeu îi alese să însoțească pe Moisi în liberarea poporului Izrail, iar când poporul văzû semnele pe cari le făcuse Moisi, crezû și se închină lui Dumnezeu.

6. Moisi și Aaron se duseră la curtea lui Faraon și ziseră: „Așă zice Domnul, Dumnezeul lui Izrail: Lasă pe poporul Meu să meargă ca să-Mi sărbătorească în pustiu“. Dară Faraon nu voi să lase pe popor să plece, ci dimpotrivă făcû ca munca lor să fie și mai grea, căci nu le mai dădea paele și totuș le cerea să facă tot atâtea cărămizi ca și mai înainte.

7. Deaceea Dumnezeu trimise asupra Egiptenilor plăgi, până când regele iagădui fiilor lui Izrail să părăsească Egiptul.

Cele zece plăgi au fost:

1. Apa schimbată în sânge.
2. Broaștele.
3. Țânțarii.
4. Musca căinească.
5. Ciurma vitelor.
6. Vărsatul negru.
7. Grindină și foc.
8. Lăcustele.
9. Intunerecul.

10. Moartea întâilor născuți ai Egiptenilor.

8. Dumnezeu dădu lui Moisi sfaturi cu privire la ultima și înfricoșata plagă. Fiecare familie de Izrailiți trebuia să jertfească un miel și să stropască cu sângele său pragul de sus și cei doi stâlpi ai ușei. Când îngerul pierzător va sbura pe deasupra orașului și va vedea semnul sângelui va trece pe deasupra caselor fără a lovi pe întâiul-născut din acele case. Astfel în cât nici un copil nu trebuia să moară în Izrail. Dumnezeu le dădu de asemenea sfaturi asupra felului cum trebuia să sărbătorească Paștele după care Izrailiții trebuia să părăsească Egiptul.

9. Fiii lui Izrail, rânduiți în grupe, părăsiră țara sclaviei. Ei erau în număr de 600.000 fără a mai socoti femeile și copiii. „Și Iehova mergea înaintea lor, ziua în stâlp de nor spre a le arăta calea, iar noaptea în stâlp de foc, spre a le lumina lor“.

10. Egiptenii îi urmăriră pe Izrailiți și îi ajunseră aproape de Marea Roșie. Dar Dumnezeu despica apele mării, și poporul putu să treacă cu piciorul, fără a se uda. Iar când încercară și Egiptenii să treacă și porniră curajoși în urmărirea Izrailiților, apele se traseră la loc și ei fură înghițiți; astfel încât Izrailiții fură liberați de împălatorii lor.

11. Și în timp ce călătoriau urmând încontinuu norul, ei uitară după cum se vede, că Dumnezeu voia să le poarte de grije, și începură să se teamă că vor trebui să moară de foame. Dumnezeu le trimise în fiecare zi mana ce le era necesară hranei. În ziua a șasea ei strângeau îndoită cantitate, din această mană, căci în Sabat nu mai cădea mană.

12. Când Izrailiții ajunseră la muntele Horeb, Dumnezeu porunci lui Moisi ca să lovească stânca și din ea începură să curgă un fluviu de apă, care potoli setea poporului.

13. Un popor puternic numit Amalechiții înaintară spre a face războiu cu fiii lui Izrail. Iosua fu acela pe care îl alege Moisi spre a conduce lupta în contra Amalechiților. Aaron și Hur stătură în sus mâinile lui Moisi până la sfîșitul soarelui, astfel încât Izrailiții câștigară biruința.

14. Dumnezeu făcuse o mulțime de minuni spre binele poporului Său și îi dăduse și dovezi puternice că El este cu ei. Însă cei mai mulți din fiii lui Izrail nu-și arătară mulțumirea față de binecuvântările

primite, ba dimpotrivă ei începură să ducă învinuiri cu privire la greutățile drumului.

Intrebări.

1. Unde plecă Iacob și cu familia sa? Unde se așezară ei? Progresară ei acolo? Ce se întâmplă când muri Iacob? Ce făgăduință ceru Iosif înainte de a muri?

2. Din ce pricină începură Faraon să se teamă de Izrailiți? Ca urmare la aceasta ce poruncă dădu el? Cum încercă o mamă să-și scape copilul? Unde fu dus copilul când împlini vârsta de doisprezece ani?

3. Unde locuî Moisi dela această vârstă înainte? Ce nu uită el? La care făgăduință se gândi el năncetat? Ce făcu Moisi când se mânia?

4. Din ce pricină căută Faraon pe Moisi? Unde fugi Moisi? Cu ce se ocupă el? În ce chip i se arată Dumnezeu? Pentru care lucru l-a ales Dumnezeu pe Moisi?

5. Câte semne, sau câte minuni, îi dădu Dumnezeu lui Moisi ca să le facă înaintea fiilor lui Izrail? Pentru ce? Dintre aceste trei semne, care a fost primul? Al doilea? Al treilea? Cine întâmpină pe Moisi afară din Egipt? Ce făcură Izrailiții când văzură minunile?

6. Moisi și Aaron ce au cerut lui Faraon? Ce spuse regele? Ce poruncă dădu el cu privire la munca Izrailiților?

7. Câte plăgi trimise Dumnezeu asupra Egiptenilor? Numiți-le.

8. Ce trebuia să facă acei cari se temeau de Dumnezeu, spre a scăpa de ultima plagă?

9. Ce pregătiri se făcură în vederea plecării? Cât de mare era numărul celor cari ieșeau din Egipt? În ce chip erau călăuziți?

10. În ce loc fură ajunși de către Egipteni? În ce chip îi scăpă Dumnezeu?

11. Ce se pare a fi uitat Izrailiții, în timpul călătoriei lor? Care le era teama? În ce chip le trimise Dumnezeu hrană? În ce chip le-a fost arătată datoria lor față de Sabat?

12. Ce se întâmplă la muntele Horeb?

13. Cine înaintară să facă războiu fiilor lui Izrail? Cine eră în fruntea armatei care se luptă împotriva Amalechiților? Cine mai fu de față când mijloci Moisi pe lângă Dumnezeu? Cine câștigă biruința?

14. Ce făcu Dumnezeu spre binele poporului Său, în timpul trecerii prin pus-

tiu? În ce chip își arătară fiii lui Izrail recunoștința față de Dumnezeu?

Verselele de memorizat în cursul acestui trimestru.

1. Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu". Rom. 8, 28.

2. „Ferice de cine are ca ajutor pe Dumnezeul lui Iacob, ferice de cine își pune nădejdea în Domnul Dumnezeul său". Ps. 146, 5.

3. „In strămtorarea lor, au strigat către Domnul și El i-a izbăvit de necazurile lor". Ps. 107, 15.

4. „Iată eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului", Mat. 28, 20.

5. „Eu voi fi cu gura ta, și te voi învăța ce să vorbești". 2 Moise 4, 12.

6. Vă voi lua pe voi popor al Meu, și voi fi Dumnezeul vostru". 2 Moise 6, 7.

7. „Numai vei privi cu ochii tăi și vei vedea răsplătirea celor nelegiuți". Ps. 91, 8.

8. „Nici un rău nu îți se va întâmpla, nici o plagă nu se va apropia de cortul tău". Ps. 91, 10.

9. „Pașele nostru, Hristos, înjunghiat fu". 1 Cor. 5, 7.

10. „Și i-a dus în siguranță, așa că nu s'au temut de nimic; iar pe neamicii lor marea i-a acoperit". Psalm. 78, 53.

11. „Părinții noștri au mâncat mană în pustie, după cum este scris: „pâine din cer le dele să mănânce". Ioan 6, 31.

12. „Ei beau dintr'o stâncă spirituală ce venia după ei; și stâncă aceasta era Hristos". 1 Corinteni 10, 4.

„Mărturii pentru Comunitate"
se pot procura dela Editură, frumos legate în pânză, cu 100 și 125 lei exemplarul.

„Curierul Misionar"

Foale bilunară.

Director: P. P. PAULINI

Membrii: { ST. DEMETRESCU
A. WEGNER

Edit. și Red. resp.: D. FLOREA

Prețul unui număr Lei 5. — Abon. pe un an Lei 24.

Red. și Admin. Str. Labirint 116.

INȘTIINȚARE

Aducem la cunoștința Comunităților noastre, că anul acesta Săptămâna de Rugăciuni pentru sfârșitul anului va avea loc dela 5-13 Decembrie, cu care ocazie se vor ceti Prelegerile de rugăciuni în ordinea arătată în cuprinsul Prelegerilor.

Comitetul Uniunii.